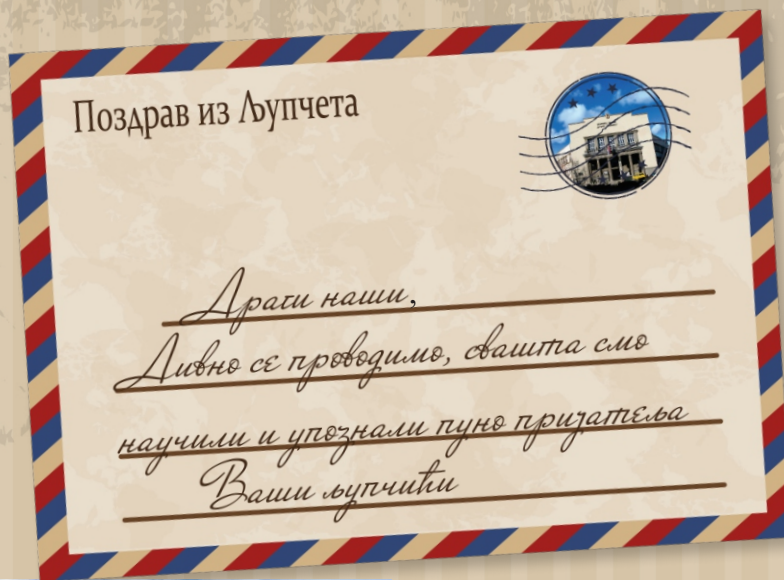

Часопис ученика ОШ „Љупче Николић“, Алексинац

ОСНОВАЦ

БРОЈ 31

ДРУЖЕЊЕ

Рекреативна настава, Деспотовац

ЗАБАВА

Маскенбал, 2.разред

НАУКА

Пројекат „Сваштаоница“ - Електрицитет

КРЕАТИВНОСТ

Дан отворених врата, март 2023.

ПОМОЋ ПРИЈАТЕЉА

У посети другарима у ОШ „Смех и суза“

ПУТОВАЊА

Наградна екскурзија, јун 2023.

„Хајде, свете, буди дете“

Поштовани читаоци,

На радост свих „Љупчића“, али и њихових родитеља, рођака, комшија, представљамо вам 51. број „Основаца“.

У њему нећете наћи ништа ново. Збунили сте се? Мислите, каква је то новина у којој нема новости. Ствар је у следећем – у сваком новом броју мењају се имена, датуми, поводи, али теме остају исте – другарство, племенитост и љубав; рад, напредак и успеси; таленти и вештине. Пошто ништа важније од тога још нисмо смислили, а школе су богата налазишта ових „сировина“, настављамо упорно да пишемо о њима, са надом да ће велики свет научити од деце све оно од чега се постаје лепши, бољи и паметнији.

Уживајте у читању!

Срдачан поздрав од редакције и уреднице, Лидије Станковић.

Садржај:

Интервју са директором.....	4	Из прошлости.....	34
На црвеном тепиху.....	5-15	Страна за стране језике	35
In memoriam.....	16	Волео сам школу и у школи.....	36-39
Ученички парламент.....	17	Драмска пауза.....	40
Матуранти.....	18	Путописи	41
Литерарне награде	19-22	С природом на ти	42
Школска галерија	23, 26	Хуманитарци	43
Лига изузетних.....	24-25	Код ветеринара.....	44
Речи су наше играчке.....	27-31	Спортски преглед	45-46
Математичарење.....	32-33	Лектира у стрипу	47

Издавач: ОШ „Љупче Николић“, Тихомира Ђорђевића 10, Алексинац

Имејл: os.ljupce@gmail.com, сајт: www.osljupcenikolic.wordpress.com

Насловна страна: Сенка Петровић, III- 2

Уредник: Лидија Станковић (наст. српског језика)

Технички уредник: Слободан Дамјановић (наст. информатике)

Новинарска секција: Катарина Влајић, VI-3, Огњен Стојановић, IV-2,

Теодора Стошић, VI-2, Растко Токић, VIII-4, Дара Лукић, VIII-1,

Мина Радојевић, VI-3, Дарија Тошић, VII-5, Остоја Јањић VIII-4,

Лена Стефановић, VII-4, Вук Вујошевић, VIII-3, Катарина Јањатовић, VII-4,

Лана Илић, VIII-4, Миа Филиповић, VIII-4, Анђелија Јоцић, VII-3,

Мила Ранђеловић, VIII-4, Лена Лукић VI-2

Код директора без устручавања

Улога директора у односу на улогу ученика одувек је деловала много примамљивије, и сам бих се радо мењао са њим. Али боравећи у директоровој канцеларији, у разговору са њим схватио сам да не бих могао да држим толике конце у рукама, а да се не запетљам. Иако његова фотеља делује јако удобно, с друге стране, у време нашег разговора више пута су улазили разни наставници са најразличитијим питањима, неколико пута педагог и психолог, а на крају и секретар са гомилом папира за потписивање. Врхунац је био кад је теткица ушла да потражи комплет за прву помоћ за одрани лакат једног ученика. Нека, хвала, лакше је мени да одговарам на питања наставника.

Директора, Александра Ранђеловића, питали смо:

- Када посматрамо протеклу годину, на шта бисмо требали да будемо поносни као школа?

Прошла година је, као и претходне, још једна у низу у којој су се истакли ученици и њихови учитељи и наставници на разним такмичењима, како у предметној настави тако и на спортским такмичењима. Одлични резултати остварени су и на завршном испиту, те су наши матуранти уписали жељене школе и показали својим знањем да су изнад републичког просека по освојеним бодовима.

Али пре свега треба да будемо поносни на то да сви у нашој школи са великим ентузијазмом учествују у разним хуманитарним акцијама, радо сарађују са другим школама и установама, а и сами смо иницијатори и организатори бројних активности које промовишу људскост, племенитост, толеранцију, али и креативност, иновације.

- Шта видите као главне недостатке које треба у будућности отклонити?

Наравно, постоје ствари којима би требало посветити више пажње да бисмо побољшали квалитет наставе, увек може боље, ту пре свега мислим на уређење и опремање школе.

- Шта можемо да очекујемо везано за уређење школе?

Постоје урађени планови за санацију крова, столарије, како спољашње тако и унутрашње, завршетак фасаде, електричних инсталација и уређење унутрашњости школе (фискултурних сала и учионица). Ради се и пројекат уређења школског дворишта и спортских терена.

- Има ли начина да се другачије реши чекање ученика испред учионица?

Драго ми је да приметим да је ваша новинарска секција озбиљно разматрала ситуацију у школи и похвалио бих вашу спремност да слободно питате и указујете на недостатке. То је прави пут ка добром новинарству. Постоји просто решење да учионице буду откључане, али то зависи од наставника који процењују да ли ће учионице бити сачуване од несавесних ученика који често оштећују школски намештај и средства за учење.

Када свест о очувању школске имовине буде на вишем нивоу вероватно неће ни бити гужве испред учионица.

- Као члан Бачког парламента приметио сам да се наши ученици радо друже кроз разне активности са ученицима других школа. Да ли бисмо могли да чешће сарађујемо са другим школама и установама у граду?

Радује ме што се одазивате таквим позивима. Дружење и размена искустава, као и жеља да се активно учествује у разним акцијама и манифестацијама, јесу управо вредности које желимо да развијемо и негујемо код ученика. Као што ће читаоци Основца кроз ваше чланке моћи да се увере, сарадња већ постоји кроз разне пројекте. Ми смо ту да ваше жеље подржимо и помогнемо вам у остваривању, а захвалио бих се и Бачком парламенту на добрим идејама и успешном вођењу многих акција.

- Како оцењујете рад новинарске секције у нашој школи и имате ли неки савет или предлог за нас?

Новинарска секција функционише већ више година веома успешно, а о томе говоре и ваше бројне награде. Видим да сте добро обавештени и да помно пратите дешавања у школи. Али посебно бих похвалио то што негујете лепу писану реч, нарочито данас у време друштвених мрежа, када сви критикују младе да не читају довољно, да имају аверзију према писаној речи. Судећи по садржају Основца, али и по томе како ученици, ваши читаоци, увек са нестрпљењем очекују нови број, ја верујем да ће за добру причу увек бити читалаца. Желим вам пуно успеха у даљем раду, а идеје и предлоге бих оставио вама, добро вам иде, ми смо ту да вам помогнемо у реализацији.

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ – ЉУБИЦА СТОЈАНОВИЋ

Ове године конкуренција за ђака генерације била је велика, али Љубица Стојановић избила је на сам врх листе. Верујем да је ова титула отишла у праве руке јер она не подразумева само предан рад и успехе, већ и ширину и свестраност, као и моралне вредности за пример.

- Љубице, каква су ти осећања наврла када си чула да си проглашена за ђака генерације?

Наставници су ми рекли да сам ушла у ужи избор за ђака генерације и тада је у мене ушао немир, али и нада. Била сам срећна и поносна јер знам колико сам труда уложила у своје знање. Ипак, нисам дозволила себи да се превише уздигнем јер знам да ме рад и учење тек чекају.

- С обзиром на титулу коју носиш, био би ред да о теби знамо више. Представи нам се.

Ја сам обична тинејџерка која воли музику, дружење, изласке. Али ту је и други део мене који воли да чита, истражује. Нисам сигурна да могу да кажем да волим да учим, већ једноставно имам рутину, јер знам да ће ме учење одвести тамо где желим. Волим да путујем и једног дана надам се да ћу обићи многе земље које ме интересују.

- Да ли си током школовања и одрастања постављала себи циљеве и, ако јеси, да ли је један од њих био и постати ђак генерације?

Пре бих рекла да су успеси долазили спонтано, након континуираног рада. Не волим да се оптерећујем зацртаним циљевима и реченицама које почињу са „морам да“.

- Који су те успеси обележили?

Пре свега бих издвојила учешће на републичким такмичењима из српског језика и књижевности у 7. и 8. разреду, као и награде на литерарним конкурсима. Радо сам учествовала и на конкурсима из историје, биологије и освајала награде.

- Да ли је било тренутака када си посумњала у себе и своје могућности? Како си их превазишла?

Нараво, то су углавном тренуци када је било превише обавеза, градива. Нисам сумњала у своје жеље, али тада ти требају они дани који трају много више од 24 часа. Једино решење је да се трудиш да не размишљаш да ли је могуће стићи, већ само да се посветиш ономе што радиш, без страха. На крају увек некако испадне добро.

- Да ли ти је школа некад одузимала превише времена за одмор и разоноду?

Искрено, не. Увек сам своје обавезе организовала унапред у глави и остављала слободан викенд. Могуће је направити баланс између обавеза и уживања, али потребан је тај напор планирања, комбиновања обавеза и дисциплина да се држите плана, да не дозволите себи изговоре и оправдања.

- Тренутно похађаш Алексиначку гимназију. Да ли је ова школа испунила твоја очекивања?

Јесте испунила моја очекивања, чак их и надмашила. У Гимназији се осећам као да сам на правом месту. Професори су посвећени, труде се да нас науче да сами учимо и истражујемо.

- Како себе замишљаш у будућности? Чиме ћеш се бавити?

Нисам сигурна чиме бих волела да се бавим. Једино знам да желим да упишем факултет који ћу волети. Пре свега бих волела да будем срећна и здрава, као и мени драги људи.

- За крај, шта би поручила млађим ученицима?

Поручила бих им да прате своје снове и своје срце. Ни оцене, ни ђачка књижица не говоре какви сте ви људи. Треба само да се потруде да дају свој максимум у свему што раде и да све што раде, раде искључиво због себе, не ни за родитеље, ни за професоре. Треба да уживају у свему што им живот понуди.

- Хвала ти, Љубице, што си издвојила време за Основац. Честитамо ти на награди. Знамо да си протеклих година радо била део новинарске дружине. Желимо ти да наставиш по свом опробаном рецепту, а успеси ће сами долазити, као и до сада.

СПОРТИСТА ГЕНЕРАЦИЈЕ – АНАСТАСИЈА ВОЈИНОВИЋ

Претходних година није било Основца а да се у њему не похвалимо њеним успесима. Ове године она је као ученик осмог разреда заслужено понела и титулу спортисте генерације наше школе. Она је Анастасија Војиновић, вишеструки првак у шаху.

- Које би награде издвојила као најзначајније?

Учествовала сам на многим турнирима и освајала бројне награде, али бих издвојила више титула првака Србије и првака Спортских игара младих на међународном нивоу. Иначе имам преко 50 пехара и око 80 медаља.

- Од колико година играш шах, ко те је томе научио? Да ли је неко посебно заслужан за твоју љубав или сте ти и шах просто створени једно за друго?

Шахом сам почела да се бавим од своје седме године. Прво сам играла шах са оцем, мајком и ближом породицом, док нисам почела да похађам часове у Шаховском клубу „Лав“ у Алексинцу. Љубав према шаху расла је неприметно, али сада ме чврсто веже и истрајна сам у томе што радим.

- Да ли играње шаха помаже и у решавању неких животних проблема?

Шах ми је много помогао у доношењу неких добрих животних одлука јер сам доношење одлука добро истренирала на шаховској табли. На пример, предвиђање потеза противника, планирање унапред, концентрација и слично.

- У чему уживаш у току игре, а које су теškoће?

У току игре уживам у стратешко-тактичком надметању са противником и сналажењу у тешким ситуацијама и разним занимљивим позицијама. У ствари занимљив је начин доласка до циља. Али колико год да уживам у лепоти игре, морам признати да уме да буде тешко и напорно.

Међународно финале Plazma SIM-a за 2022 -дјевојчице до 15 година

Последња измена 19.08.2022 12:54:09 / Page cached 19.08.2022 12:55:13 73min., Creator/Last Upload: Boris-Vidovic

Одабир турнира
Избор параметра
Листе
M11, F11, M15, F15
показати податке о турниру, уколико наставе. Link to tournament calendar
Листа по носитељству. Алфаветски списак играча. Подаци о савезима, Партијама и титулама. Alphabetical list of all players. Сатница
Класични поредок са партијама након 5 кола. Листа по носитељству са партијама
Коло 1, Коло 2, Коло 3, Коло 4, Коло 5/5, нису паровани
Коло 1, Коло 2, Коло 3, Коло 4, Коло 5
Поредок након
Претворе у Еквел и Принтај Листа за штампање, Претвори у Еквел (Лист), Претвори у PDF-Филе

Коначни поредак са партијама након 5 Кола

М	Име	ФЕД	1.Rd	2.Rd	3.Rd	4.Rd	5.Rd	Бод.	T51	T52	T53	T54	T55
1	Vojinovic Anastasiya	SRB	5w1	5b1	4w0	7b1	3w1	3,5	0	10	7	3,6	3
2	Midolc Laura	CRO	5w0	5b1	4w1	7b1	3w1	3,5	0	10	7	3,6	3
3	Neenan Katarina	CRO	4b1	5b1	5w1	2w1	1b0	3	0	16	9,5	2,8	2
4	Radenkovic Mila	SRB	5w0	7b1	1b1	5w1	6w0	3	0	13,5	9	3	3
5	Jankovic Tamara	SRB	2b1	1w1	3b1	4b0	6w1	3	0	13	9,5	3	2
6	Miroc Sofija	BGR	7b1	3w0	2b0	5w1	4b1	3	0	10,5	7	3	3
7	Domolovic Helena	CRO	5w0	4w0	5b1	1w0	2b0	1	0	13	9,5	1	1
8	Petic Sofija	BGR	1b0	2w0	7w0	4b0	5b0	0	0	14	9,5	0	0

Нота:

- Да ли су ти турнири омогућили нека лепа путовања, познанства? Испричај нам о неким местима или људима који су на тебе оставили јак утисак.

Шах ми је пружио успомене за цео живот. Многа познанства, пријатељства, путовања доживела сам захваљујући шаху. Обишла сам Шпанију, Чешку, Летонију, Хрватску и друге земље. Стекла сам много нових пријатеља у Србији и у иностранству са којима сам и даље у контакту. Обишла сам места о којима нисам ни сањала.

- Желимо ти пуно успеха и надаље.

Интервју водила Катарина Јањатовић, VII-4

Лена Стефановић – наша супер девојчица

У оквиру кампање „Подржимо супер девојчице” Лена Стефановић ушла је у избор од 20 супер девојчица из различитих градова Србије. Ова кампања инспирисана је Међународним даном девојчица. Лена остварује фантастичне резултате из разних области попут математике, српског језика, историје, саобраћаја, али се пријавила за област у којој је прошле године постигла најбоље резултате – физику. Стипендију коју је добила планира да уложи у проширивање својих знања.

Наводимо најзначајније Ленине успехе у протеклом периоду:

- Републичко такмичење из математике „Дописна олимпијада” – 1. награда, са максималним бројем поена, као и специјална награда за оригиналност у решавању задатака.
 - Републичко финално такмичење из математике Интернет олимпијада које организује МД „Архимедес“, а на које се позивају само ученици са максималним бројем поена, једина је освојила прву награду и то са максималним бројем поена.
 - Финално такмичење из математике „Кенгур без граница” - 2. награда и сребрна медаља.
 - Математичко онлајн такмичење - 1. место.
- предметни наставник Наташа Стојадиновић
- Републичко такмичење из физике - прво место, предметни наставник Александар Ристић
 - Окружно такмичење из српског језика и језичке културе – 2. награда, предметни наставник Сандра Ђорђевић
 - Међународни фестивал дечијег стваралаштва „Желим да будем дете“ - трећа награда за поезију.

Дописна олимпијада - Републичко финале

На Републичко финално такмичење из математике позвани су само ученици који су освојили 100 поена у прва два кола. Такмичење је одржано 19.11.2023. године у Београду. Учествовале су Лена Стефановић и Ленка Ранђеловић, ученице 7. разреда и Остоја Јањић, ученик 8. разреда.

Лена Стефановић је освојила прву награду са максималним бројем поена, а Остоја Јањић је освојио другу награду. Предметни наставници Наташа Стојадиновић и Тања Јеремић Вељковић.

Републичко такмичење из српског језика

На Републичком такмичењу из српског језика и језичке културе, 27. маја у Тршићу, нашу школу представљали су следећи ученици:

- 7. разред:

Павле Барјактаровић и Дара Лукић, предметни наставник Милица Вилчек;

- 8. разред:

Магдалена Вељковић, предметни наставник Милена Трајковић;

Љубица Стојановић, предметни наставник Лидија Станковић.

Прво и друго место на Републичком такмичењу из физике

На Републичком такмичењу из физике, одржаном 22.4.2023, у Пожаревцу, две наше ученице VI разреда постигле су изузетан успех.

- Лена Стефановић, прво место и

- Олга Зуровац, друго место.

Предметни наставник Александар Ристић.

Републичко такмичење „Књижевна олимпијада“

Као највиши ранг такмичења из књижевности, својеврсна је свечаност и ходочашће у Сремске Карловце и Нови Сад, а наши ученици постигли су завидне резултате.

7. разред, предметни наставник Милица Вилчек:

- Теа Николић, II награда, 19 поена;

- Павле Барјактаровић, III награда, 18 поена;

- Дара Лукић, 16 поена;

8. разред, предметни наставник Лидија Станковић:

- Лена Митровић, 17 поена;

- Љубица Стојановић, 15 поена.

Стубови писмености наше школе

Седамнаесторо такмичара освојило је награде на Окружном такмичењу из српског језика и језичке културе:

8. разред

Магдалена Вељковић - 1. награда, Јана Јеленић - 3. награда, Кристина Мирковић - 3. награда (наставник: Милена Трајковић)

Љубица Стојановић - 2. награда, Лена Митровић - 2. награда, Дуња Ногић - 3. награда (наставник: Лидија Станковић)

7. разред

Павле Барјактаровић - 2. награда, Дара Лукић - 2. награда, Лана Стојиљковић - 3. награда (наставник: Милица Вилчек)

6. разред

Олга Зуровац - 2. награда, Лена Стефановић - 2. награда, Светолик Јозић - 3. награда, Мартина Коматовић - 3. награда, Огњен Стојадиновић - 3. награда (наставник: Сандра Ђорђевић)

5. разред

Николина Динић - 2. награда, Нађа Ногић - 3. награда, Ива Миљковић - 3. награда (наставник: Славица Марковић)

Математички турнир

У нашој школи одржан је Архимедесов турнир. Ово је екипно првенство основних школа Републике Србије у математици. По нивоу ово је републичко такмичење. Ове године на турниру нас је представљала екипа у следећем саставу Дина Радић - друга награда (4. разред), Страхиња Јанковић – трећа награда (5. разред), Лена Стефановић – друга награда (6. разред), Остоја Јањић – прва награда (7. разред) и Дуња Ногић (8. разред).

Предметни наставници чији су нас ученици представљали су Слађана Петровић професор разредне наставе, Јелена Добросављевић проф. математике у петом разреду, Наташа Стојадиновић проф. математике у шестом разреду, Тања Јеремић Вељковић проф. математике у седмом разреду, Миљана Миловановић проф. математике у осмом разреду.

Друга награда за Олгу на државном такмичењу из математике

На Педагошком факултету у Јагодини одржано је Државно такмичење из математике. Учествовала је наша ученица 6. разреда Олга Зуровац и освојила фантастичну другу награду.

Олга је наставила школовање у Београду, те јој желимо да настави да развија своје многобројне таленте.

Републичко финале, Мислиша 2023. ДВЕ ПРВЕ НАГРАДЕ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Ученици петог разреда Гаврило Димић и Страхиња Јанковић су у пратњи наставнице математике Јелене Добросављевић представљали нашу школу на републичком финалу такмичења „Мислиша 2023“. Као и на претходном нивоу такмичења оба ученика су освојила максималан број бодова, тако да смо се са такмичења вратили са чак две прве награде.

ШТА ЗНАШ О САОБРАЋАЈУ

ОКРУЖНО

Прва места за ученике ОШ „Љупче Николић“ и пласман на републичко такмичење.

- Дечаци до 12 година:

Богдан Радосављевић прво место,

- Девојчице преко 12 година

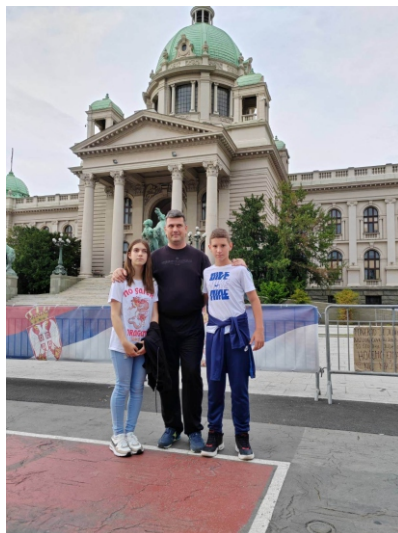
Мила Ранђеловић прво место,

Дуња Ногић друго место,

- Дечаци старији од 12 година

Максим Павловић девето место.

Предметни наставник Александар Ранђеловић.

РЕПУБЛИЧКО

На 54. Републичком такмичењу „Шта знаш о саобраћају“ Нишавски округ представљала су четири ученика од којих двоје из ОШ „Љупче Николић“, Богдан Радосављевић у млађој категорији дечака и Мила Ранђеловић у старијој категорији девојчица.

Предметни наставник Александар Ранђеловић.

Два трећа места на Окружном такмичењу из историје

Нашу школу је представљало девет ученика, а нарочито треба истаћи резултате које су остварили:

- 5. разред, Урош Јовић, 3. место, предметни наставник Лела Стевановић и
- 6. разред, Вељко Стоиљковић, 3. место, предметни наставник Зоран Стевановић.

„ПЕСНИЧЕ НАРОДА МОГ“ Окружно такмичење рецитатора

Наша ученица 4. разреда Дуња Благојевић освојила је 1. награду на Окружној смотри рецитатора „Песнице народа мог“. Њена учитељица, Оливера Најдановић, каже да су чланови жирија били одушевљени, те да ће она представљати Нишки округ на Републичкој смотри у Ваљеву.

Ученик 7. разреда Павле Барјактаровић освојио је 2. награду (предметни наставник Милица Вилчек)

Две друге награде на Окружном такмичењу из хемије

На окружном такмичењу из хемије Остоја Јањић, ученик 7. разреда освојио је другу награду, а Магдалена Вељковић, ученица 8. разреда такође другу награду. Предметни наставник Валентина Димитријевић.

Остоја Јањић - пласман на Републичко такмичење из биологије

На основу одличних резултата на Окружном такмичењу из биологије, ученик наше школе Остоја Јањић обезбедио је пласман на Републичко такмичење. Предметни наставник Виолета Стефановић.

Дописна олимпијада

ДОПИСНА ОЛИМПИЈАДА - такмичење из математике које организује математичко друштво „Архимедес“. Ученици наше школе су на окружном нивоу освојили следеће награде:

- 5. разред : Радић Василије - трећа награда, Радић Дина - похвала, Благојевић Дуња - похвала
- 7. разред: Стефановић Лена - прва награда, Ранђеловић Ленка - прва награда, Коматовић Мартина - похвала
- 8. разред: Јањић Остоја - прва награда

„МИСЛИША“

На Окружном такмичењу „Мислиша“ награђено је чак 25 такмичара из ОШ „Љупче Николић“.

У 1. разреду, са учитељицама Радосавом Срећо и Душицом Видојковић, другу награду освојили су: Милановић Лазар, Благојевић Лена, Микић Никола, Радуловић Анђелија, Ранђеловић Лана и Станковић Николија. Похвале су освојили: Живковић Новак, Стевановић Даница, Марковић Страхиња и Николић Војин.

У 2. разреду, са учитељицом Наташом Богдановић, похвалу је освојила Тривунац Јована.

У 4. разреду, са учитељицом Слађаном Петровић, 2. награду освојила је Радић Дина, 3. награду Китановски Тара и похвалу Бајић Вељко и Живковић Стефана. Са учитељицом Ивоном Петровић 3. награду освојио је Симоновић Стефан.

У 5. разреду, са наставницом Јеленом Добросављевић, 1. награду са максималних 100 поена и пласман на републичко такмичење, освојили су Страхиња Јанковић и Гаврило Димић. Урош Јовић освојио је 3. награду, а Никола Илић похвалу.

У 6. разреду, са наставницом Наташом Стојановић, 2. награду освојиле су Зуровац Олга и Стевановић Лена.

У 7. разреду, са наставницом Тањом Јеремић Вељковић, Остоја Јањић освојио је 3. награду,

У 8. разреду, са наставницом Миљаном Миловановић, Анастасија Војиновић освојила је похвалу

Физика, окружно

На окружном такмичењу из физике 11.03.2023. остварени су изузетни резултати. Ученице шестог разреда Лена Стефановић (80п) и Олга Зуровац (74п) са својим ментором, наставником физике Александром Ристићем, освојиле су прво место. Ученик седмог разреда Остоја Јањић (32п) са својим наставником Даниелом Петровићем освојио је треће место.

Ученица осмог разреда Ангелина Ангеловска (28п) са наставницом Александром Вуковић је освојила похвалу.

Књижевна олимпијада, окружно

На Окружном такмичењу „Књижевна олимпијада“ ученице 8. разреда Лена Митровић и Љубица Стојановић освојиле су 1. награде (предметни наставник Лидија Станковић), а ученици 7. разреда Теа Николић, Дара Лукић и Павле Барјактаровић 2. награде (предметни наставник Милица Вилчек).

Окружно такмичење из енглеског језика

На Окружном такмичењу из енглеског језика ученице Ангелина Ангеловска (VIII-2) и Андреа Лазић (VIII-1), освојиле су обе 2. награду. Предметни наставник Деана Ђорђевић.

Математика, окружно

На окружном такмичењу из математике, које организује Друштво математичара Србије, учествовало је чак 16 ученика из наше школе:

3. разред: Хелена Буцек - 1. награда, Константин Петровић и Андреа Крстићевић – 2. награда, Матија Здравковић, Анђела Јовић и Лазар Јовановић 3. награда (учитељице Оливера Стојковић и Невена Момчиловић).

4. разред: Василије Радић и Јанко Рајковић – 1. награда, Дина Радић – 2. награда, Борис Петковић – 3. награда, Стефан Симоновић – похвала (учитељице Слађана Петровић и Ивана Петровић).

5. разред: Страхиња Јанковић – похвала (наставник Јелена Добросављевић)

6. разред: Олга Зуровац – 2. награда, Лена Стефановић – 3. награда, Светолик Јозић – похвала (наставник Наташа Стојадиновић)

О успесима такмичара извештавају Остоја Јањић и Растко Токић, VIII-4

Светосавска повеља

До сада смо у „Основцу“ редовно извештавали о успесима наших ученика, али ретко имамо прилику да говоримо о награђеним наставницима. На свечаности одржаној 26. 1. 2023, у сали Дома културе у Алексинцу, наша наставница математике Јелена Добросављевић добила је Светосавску повељу. Тим поводом разговарали смо са њом.

- Честитамо на овом признању! Можете ли нам објаснити каква је то награда, ко је додељује и на основу чега?

Хвала на честиткама, и користим прилику да захвалим и члановима школске комисије која ме је за ову награду предложила. Била сам пријатно изненађена с обзиром на то да у нашој школи има доста квалитетног наставног кадра.

Ова награда се по први пут додељује наставницима у Алексинцу, поводом Светог Саве, славе свих школа. Из сваке школе је награђен по један наставник за посебан допринос у наставном процесу. Очекујем да то постане традиционално награђивање просветних радника у Алексинцу.

Користим прилику да још једном похвалим ову идеју јер сматрам да су просветни радници веома пожртвовани, хумани и вредни људи и да на првом месту воле децу, а то треба подржати и неговати. Због све већих захтева који се постављају пред просветне раднике овај племенит посао није више у моди као некада и све је мање људи који тиме желе да се баве. Зато треба наглашавати потребу за постојањем добрих просветних радника кроз оваква признања.

- Шта Ви сматрате својим успесима, на шта сте поносни?

Не волим да причам о себи у суперлативу, јер је то по мојим схватањима ружна особина налик хвалисању. О томе колико сам нешто квалитетно урадила нека говоре неки други људи и неко друго време. Мој мото је да „не чиним другима оно што не желим да они раде мени“. Трудим се да будем човек у правом смислу те речи, а то значи да ако могу да помогнем и учиним добро дело, учинићу то, а ако не, нећу да отежавам ствари.

- Које идеје Вас воде кроз рад у школи, где налазите мотивацију?

Нагласићу да је, што се тиче послова у школи, моја највећа љубав предавати математику и радити припреме за такмичења. Вишегодишњим радом стекла сам разна искуства у подучавању деце различитих узраста. Приметила сам многе промене кроз које пролази људска цивилизација, јер се све промене невероватном брзином преносе на децу. Зато сам почела да се бавим и смишљањем неких игара које би на очигледнији начин помогле ученицима да разумеју одређене садржаје које предајем.

Сматрам да се у данашње ИТ доба у одрастању деце машта доста променила и да се неминовно стално мења, што је нормално, али проблем настаје у недостатку друштвених и логичких игара. Ја сам увек за очигледна и конкретна средства. Једна кинеска пословица каже: „Боље је једном видети, него 100 пута чути“. Зато сам ушла у проблематику израде игара, које сам по први пут презентовала управо децембра 2019. на угледном часу Рационални бројеви кроз слагалице. Након тога сам у ове процесе увела и своје колегинице математичарке. Неке изабране идеје и иновативне игре смо презентовале на Дану математике који смо од те године традиционално наставили да обележавамо као прави математички празник, али у радној атмосфери кроз занимљиве захтеве. Из тога се родила идеја да се крене у учење кроз експерименте, али од најранијег доба – предшколског, зато што деца у том периоду заправо кроз игру стварају неко логичко закључивање, а тога нису ни свесна. Таквих игара је у данашње време све мање јер су примат узели рачунари, таблети и лаптопови. Ове справе имају своје предности, али у свему треба имати мере, а та се мера дефинитивно отела контроли. Зато нам сада треба баланс између дигиталног и традиционалног. Сматрам да само у комбинацији могу да доведу до правог резултата.

Иако је идеја кренула са поља математике, у разговору са колегама она се проширила на СТЕМ. Тако је настала „Сваштаоница“. То је концепт креативних СТЕМ радионица које обједињују машту, игру, учење, логичко размишљање и креативност, што све заједно треба да утиче на ентузијазам и вољу за истраживањем околине и новим сазнањима. Сматрам да оваквих радионица треба да буде више и да би деца сталним таквим радом била много боље припремљена за школу и целоживотно учење, јер би на тај начин стекли основе критичког мишљења које је основа живота.

Најбоља учитељица – моја учитељица, Споменка Лукић

На свечаној академији поводом Дана општине Алексинац додељују се награде појединцима који су дали највећи допринос развоју нашег града. За постигнуте значајне успехе и резултате у области образовања и васпитања награду је добила учитељица наше школе Споменка Лукић.

Ово признање дошло је као круна њеног рада. На посебној приредби изненађења, какву је и заслужила, уз сузе и понос, ученици и колеге пожелели су јој срећан одлазак у пензију. И ја се, срећна што сам била њен ђак, од срца придружујем честиткама.

Питала сам своју учитељицу:

- Сећате ли се зашто сте пожелели да budete учитељица? Да ли су се ваша очекивања испунила?

Са оваквим питањем почела су да навиру сећања, да ме враћају у прошлост, у оно дивно ђачко време овенчано безбрижношћу и лепотом. Можда сам, гледајући своју учитељицу Јелицу, одлучила о свом будућем позиву, а да тога нисам ни била свесна. Памтим њен блистави осмех, диван глас и мајчински приступ који ми је уливао сигурност.

И да, радећи овај племенити и узвишени посао, са сигурношћу тврдим да су се моја очекивања испунила. Моје задовољство је велико када знам да су моји мали, велики људи постали успешни и добри. Сазнање да сам у њиховом стасавању учествовала и, надам се, уткала део себе, потпуно ме испуњава.

- Да ли Вас је рад са децом мењао кроз године, утицао на Ваше животне ставове?

У току свог радног века, васпитавајући и образујући бројне генерације ученика, одвијао се двосмерни процес. Као што су моји ученици добијали знање од мене, тако сам и ја учила од њих и прилагођавала се њиховим потребама. Нова сазнања и искуства утичу на гледање на живот и промену ставова. Ипак, велики Толстој је рекао: „Битку добија онај ко је тврдо одлучио да је добије“. То је став који ја негујем и заступа и сада.

Искористићу ову прилику да похвалим и екипу „Основца“ што сваке године вредно ради на сакупљању, прегледању и одабиру богатог садржаја који би на најлепши и најбољи начин представио рад наше школе у протеклих годину дана. Посебна ми је част, што је један чланак ове године посветила мојој награди и мени.

- Хвала и Вама на преданости и желимо Вам још пуно успеха у раду.

- Која је тајна оноликог Вашег стрпљења, посвећености и упорности коју ја памтим?

Нема ту никакве тајне. Дете је човек у малом. Као такво га треба уважавати и поштовати. Оно ће утолико бити више поштовано уколико више даје и постиже. Учитељ игра врло велику улогу у формирању личности детета, у стварању здравих односа међу децом, у развијању позитивних особина, другарства, узајамног поштовања, поверења...

Сваки погодан моменат треба користити да се деца науче одговорности, како према себи, тако и према другима. Да свесно извршавају своје задатке, да не клону духом, да у себи открију клицу даровитости и да је негују и развијају. Тај процес се одвија стално: на часу, одмору, излету, екскурзији, игри... За остваривање ових циљева је упорност, стрпљење и посвећеност неопходна.

- Шта бисте издвојили као добро из приче „у моје време школа је била другачија“?

Времена се мењају. Са развојем технологије мења се и приступ и начин рада у школи. Паметне табле, компјутеризовани кабинети, паметни телефони, олакшавају процес учења и чине га занимљивијим. Технологија није ни добра, ни лоша, све зависи како се користи, односно ко и какав избор врши. Али не можемо да се одрекнемо добрих страна традиционалне школе. Деци треба обезбедити занимљиве садржаје, могућност да енергију каналишу кроз активну игру, спортска такмичења, садржајне боравке у природи, да се природније исказују и остварују.

- Хвала Вам на издвојеном времену, а честитке за одлазак у пензију препуштамо Вашим ученицима.

О њеној дугогодишњој посвећености и љубави према деци говоре поруке њених бивших ђака, данас успешних људи на разним пољима и у разним крајевима света.

„И даље примењујем исти принцип – стрпљивим радом до циља. Томе нас је научила наша учитељица“. – Марија Митровић, студент Саобраћајног факултета у Београду.

„Ја учитељицу памтим још од давне 1985. године. Сећам је се као јако лепе, младе жене која је ушетала у наш разред. Памтим је као брижну, нежну и пожртвовану“. – Катарина Вељовић, доктор биолошких наука, ради на Институту за молекуларну генетику и гентичко инжењерство.

„Огромна је привилегија што сте баш Ви били саставни део нашег одрастања и корачања кроз свет знања. Ви напуштате учионицу, али будите уверени да проживљена искуства и научене животне лекције са Вама, никада неће напустити Ваше ученике“. – Вељко Ђорђевић, дипломирани инжењер електротехнике и рачунарства, ради као инжењер развоја софтвера.

„Желим Вам да дуго уживате у пензији јер сте то заслужили. Оно што свима и увек говорим је да без моје учитељице ја не бих била ту где јесам“. Јована Станковић, позоришна новинарка и критичарка.

„Трудили сте се увек не само да нас научите да учимо, већ и да будемо поштени, добри и толерантни људи. Мени сте говорили да сам мирна и да треба више да се јављам, али и да тиха вода брег рони, и нисте погрешили“. – Кристина Стојадиновић, Медицинска школа „Др Миодраг Лазић“, Ниш.

„Желим да Вам кажем да имате на шта да будете поносни јер су Ваши ђаци израсли у добре, вредне и поштене људе“. – Никола Трајковић, вишеструки светски првак у цију-цицу.

„Својој учитељици желим да јој дани буду као велики одмор и да увек има са ким да подели ужину; да никада не заборави да множи срећу и да дели радост, да сабира осмехе и да увек одузима дах. Научила нас је да вредно радимо и освајамо највише врхове знања. Зато се сада ја добровољно јављам да је научим да квалитетно краде богу дане и да цаболебари са задовољством до миле воље. Заслужила је то!“ – Михајло Станковић, IV-1, ОШ „Љупче Николић“

Интервјуе водила,
Миа Филиповић, VIII-4

НАГРАДНЕ ЕКСКУРЗИЈЕ

На крају школске године наша школа традиционално организује наградне екскурзије за најбоље ученике, најуспешније такмичаре. Поред жеље за успехом, ово је добра мотивација за све нас јер се целе године надамо и радујемо томе. Ко каже да се труд не исплати?

Млађи разреди провели су дан у оближњем одмаралишту за децу, у селу Липовац, а старији су посетили Београд. Какве утиске носе са екскурзија пренеће нам сами ученици.

Катарина Влајић, VI-3

Липовац – одмаралиште за највредније

Тмурно јутро красила су ведрa и насмејана лица најмлађих такмичара и њихових учитељица. У пуном аутобусу чула се дечија граја и возња до Липовца била је узбудљив доживљај, чинило нам се да смо брзо стигли. Тамо смо посетили Манастир Свети Стефан где нам је једна калуђерица причала о његовој бурној прошлости. Најтоплији део дана провели смо у хладу одмаралишта за децу. Највише времена провели смо у игри на теренима. Уживали смо у дружењу поред речице и боравку на свежем ваздуху. Кући смо се вратили срећни и сигурни да ћемо следеће године постићи још боље резултате.

Циљ је постигнут – ученици су задовољни, а школа поносна на своје ученике.

Огњен Стојановић, IV-2

Престоница угостила најуспешније

Знала сам од раније да је на тим наградним екскурзијама увек било пуно деце. То ме је радовало, па ме је узбуђење пробудило много пре времена. Чим смо ушли у аутобус почели смо да се дружимо, смејемо, а већ на првој паузи сви смо били гладни, све је мирисало на сендвиче и чипсеве.

Прво одредиште био је Храм Светог Саве. Одушевила нас је чаробна унутрашњост Храма, позлаћене фреске и прецизни, као живи, мозаици. Кажу да је то највећи православни храм, његова величина заиста нас је задивила. Затим смо посетили Етнографски музеј где смо могли видети народне ношње, старе предмете и замислити како је некада изгледао живот наших предака. У Народном музеју кустос нам је на почетку испричао шта све можемо видети, од праисторије, преко средњег века, до савремених дана. Након обиласка, прошетали смо Кнез Михаиловом улицом. На наше изненађење и радост, на Тргу републике се у то време одржавала манифестација Дани породице. Уживали смо у веселој атмосфери, бројним радионицама и перформансима, а неки од нас успели су и да се фотографишу са познатим извођачима из бенда „ТАП 011“.

Након свега, враћали смо се пуни утисака. Били смо и сами једна велика бучна породица.

Теодора Стошић, VI-2

Бранимир Ђорђевић

Са неизмерном тугом опростили смо се од колеге и пријатеља Бранимира Ђорђевића, Банета (1983-2023). У нашој школи радио је као наставник енглеског језика, а од априла до октобра 2023. године и као директор.

За кратко време успео је да задобије поштовање и поверење колега и ученика. Радовали смо се младом колеги пуном ентузијазма и планова, дивили се његовој енергији и преданости. Увек одмерен, промишљен, али и ведар и оптимистичан, са пажњом је слушао све наше идеје и трудио се да их реализује. Кројио је са нама планове за будућност школе, уливао нам наду, а препреке превазилазио стрпљиво и са упорношћу.

Част нам је била познавати га и радити са њим.

Колектив ОШ „Љупче Николић“

Опроштајна песма

Од свих песама најтеже су опроштајне,
Пуне туге и љубави бескрајне
Кад људи заћуте и сузе лију,
Драго биће од растанка да скрију.

Одлазите сад од нас далеко,
Носићемо заједничке успомене многе
Једнога дана, сретћемо се преко
Ал' прво да свет дигнемо на ноге.

Бдите над нама и чувајте нас,
На заслуженом рајскоме сте месту
Памтимо Вашу реченицу честу.
Наставите живети у нама к'о спас.

И кад смо искушењима били опкољени,
Били сте, директоре, од свих нас вољени.

Ал' тринаести октобар десио се тад,
Трагедија велика задесила град,
Оставио је за собом дубок, болан траг,
Тако је кад одлази неко ко је драг.

Ваша љубав, према ђацима свим
Сјајила је светлом сваког дана и часа,
Ширили сте доброту начином неописивим,
Живећете, директоре, Ви кроз срца наша.

Јако младом срце Вам је стало,
А дали сте подстрека свакоме помало.
Сви школски проблеми, све до тачке разно
Решаће се – мора, ал' ће бити празно.

Од свих песама најтеже су опроштајне,
Пуне туге и љубави бескрајне
Кад људи заћуте и сузе лију,
Драго биће од растанка да скрију.

Лена Стефановић, VII-4

Завршни испит

Завршни испит на крају школске 2022/2023. године по наставном плану и програму полагао је 112 ученика. Као и претходних година наши ученици су изнад републичког просека што се тиче резултата, што се може видети и из приложених графикана.

Графикон 1 Резултати математика

Графикон 2 Српски језик

Како су сејали, тако су и пожњели. Можемо бити поносни на наше осмаке и њихове наставнике. Желимо им да упишу жељене школе и остваре своје капацитете.

Александар Јањић, психолог

Ученички парламент

Већ две године сам члан Ученичког парламента, у 2022/23. години као његов председник. Сматрам да у нашој школи Парламент веома успешно функционише јер имамо могућност да својим идејама допринесемо побољшању атмосфере у школи, подстичемо доношење заједничких одлука наставника и ђака и јачамо сарадњу са другим школама у граду. Чланови нашег Парламента су веома активни у реализацији различитих радионица. Издвојио бих као јако поучну и превентивну Радионицу о болестима зависности, коју је одржала докторка Оливера Маткић и на којој су ученици, након предавања, постављали бројна питања. Посебно мотивишућа за нас ученике била је радионица на којој смо се нашли у улози предавача и трудили се да својим друговима пренесемо знања о толеранцији.

Посебно смо се радовали дружењу са парламентарцима из других школа – Алексиначке гимназије и ОШ „Вук Караџић“ из Житковца. Као њихови гости учествовали смо у радионицама, дружили се, разменили искуства и сазнали пуно о њиховом начину рада и активностима. Нисмо заборавили ни Основну школу за образовање и васпитање ученика са сметњама у развоју и инвалидитетом „Смех и суза“ у којој сваке године заједно обележимо Дан деце са сметњама у развоју. Приредбом за другаре, кроз игру и песму ширимо идеје толеранције и равноправности, а не заборављамо ни поклоне и честитке. О толеранцији су парламентарци говорили и поводом Дана толеранције кроз вршњачку обуку.

Једна од наших многобројних активности била је и учешће у организацији Хуманитарног базара у нашој школи. Наши чланови учествују и у многим акцијама обележавања значајних датума. Уз подршку наставника бојимо живот школе веселим бојама и трудимо се да уткамо све добро и позитивно у сваког од нас.

Одлази циркус из нашег малог града

Када упарађени, поносни осмаци прошетају градским корзом, пре него што оду на своју прославу мале матуре, наставници и разредне старешине им све опросте. Одједном схвате колико је небитно што је Лазар поломио прозор, Лана преписивала од Јелене, што Радован стално касни, а Милица је на екскурзији кришом изашла из хотела. Уопште им више није јасно зашто су ове четири године уздисали на Одељењским већима, кад су сви они, заправо, толико шармантни, талентовани, дивна деца. Девојчице се умиљато смешкају у сатенским хаљиницама, држе под руку своје другаре из клупе који напрегнуто одржавају изглед озбиљних центлмена, док родитељи као папараци облећу свечану поворку. Разредне старешине већ поносно надимају груди – „моја деца, види у шта су израсли“ и већ помишљају на ону хорду неотесаних и неснађених петака који ће их сачекати следеће године. И све тако у круг, као у Ђолетовој песми:

„Лаку ноћ, даме и господо.
Ето, и ова представа је завршена.
Надам се да сте уживали у њој.
Било је задовољство
Глупирати се за вас све ове године.
Надам се да ћемо се поново срести
У неком другом граду,
На некој другој представи,
У неком другом циркусу.

Одлази циркус из нашег малог града
Широким друмом што излази на мост.
Одлази циркус и ја се питам сада:
Ко је домаћин, а ко је био гост?“

(Ђорђе Балашевић, „Одлази циркус“)
Катарина Влајић, VI-3

Носиоци Вукове дипломе

На свечаности у Дому културе коју организује Општина Алексинац и Канцеларија за младе, награђено је и 26 носилаца Вукове дипломе из наше школе. С поносом вам представљамо:

Носиоци Вукове дипломе

Александар Живковић	Натња Масић
Лена Митровић	Михаил Џуџић
Димитрије Мишић	Анастасија Војиновић
Дуња Ногоић	Милица Живковић
Михаило Станковић	Хелена Миљетић
Милица Стевановић	Јана Недељковић
Бруница Стојановић	Магдалена Вељковић
Лана Урошевић	Милица Ђорђевић
Ангелина Ангеловска	Кристина Н. Мирковић
Јана Јеменитић	Дуња Стевановић
Данило Рогановић	Даница Вељковић
Николина Степановић	Јана Миљеновић
Петра Стојић	Јован Милић

ЈезикоЉУПЧИЋИ

Радови награђени на литерарним конкурсима

Свет ће увек бити леп ако га гледамо очима детета

На петом по реду Међународном фестивалу дечијег стваралаштва „Желим да будем дете“ Дарија Тошић освојила је прву награду за прозни текст, а Лена Стефановић трећу награду за поезију, уз подршку своје наставнице Сандре Ђорђевић. Конкурс је расписан у част 190 година од рођења Јована Јовановића Змаја.

Да се ја питам

Да се ја питам, све постало би лако. Болест би се као руком обрисала,
 Ни ова школа оваква не би била. нико више не би знао ко је она.
 Да сви полетимо дала би нам крила, Уместо лекова било би бомбона,
 а свет би постао дружељубив јако. а срећа деце светом замирисала.

Пре свега, насиље би се одузело, Неправде и мржње међу децом има,
 срећа би се тада свима поделила, ником то не треба, то нам само смета.
 деца би се свугде само веселила, И одбацивање нас јако омета.
 моћно шаренило свет би обузело. Слога и емпатија потребне су свима.

Сиромаштво не би постојало више, Да се ја питам, све постало би лако.
 и богатство би се ширило по свету. Ни ова школа оваква не би била.
 Сви би утицали на *аналфabetу*, Да сви полетимо дала би нам крила,
 а човек сваки научио да пише. а свет би постао дружељубив јако.

Лена Стефановић, VII-4

Свет је леп

Живот је свакоме помало тежак. Никад није савршен, али је важно да у њему умеш да откријеш лепоту. Ако мене питате, свет је све што живи, а живот је стварно леп.

Најлепше ствари се увек дешавају случајно. Кад си дете и родитељи те возе кући, а ти гледаш кроз прозор и небо ти изгледа лепше него што јесте. Црвена боја се меша са розе док сунце залази иза далеких планина. Многи би то одмах сликали и ставили на инстаграм, а мени се свиђа да посматрам и памтим јер знам да се опет исто неће поновити.

Нестварни водопади, ретко цвеће у ботаничкој башти, екскурзија, свемир, кога никада нећемо дотаћи.

Лепота света не огледа се само у чарима природе, већ и у људима. Неки пријатељи су заувек, неки за краће време. Другарицу из вртића нисте видели 5 година, али због ње је тај период остао меморисан заувек у вашем срцу. И све је било лакше и лепше.

Лепота је и кад бака испече колаче па ти мирис куца на врата собе. Лепота је и носталгија када пронађеш старе снимке и можеш да се смејеш себи кад си био мали.

Човек сам ствара лепоту – у књигама изражавајући своју креативност, у сликама – изражавајући своје утиске и осећања.

У свету има и лепог и ружног, али је лепота у умећу да то разликујеш, препознаш и понашаш се тако да сачуваш свој углед у друштву.

Ја оптимистично тврдим да ће се свет окренути набоље.

Дарија Тошић, VII-5

Међународни божићни конкурс

Интернет часопис за подстицање дечијег стваралаштва Табла и Библиотека Старац Никанор Хиландарац расписали су Међународни божићни конкурс за ученике основношколског узраста са јужнословенског говорног подручја.

Међу награђенима нашао се и рад наше ученице Ивоне Петровић (VI-2) који је освојио 3. место. Њен ментор је наставница Славица Марковић.

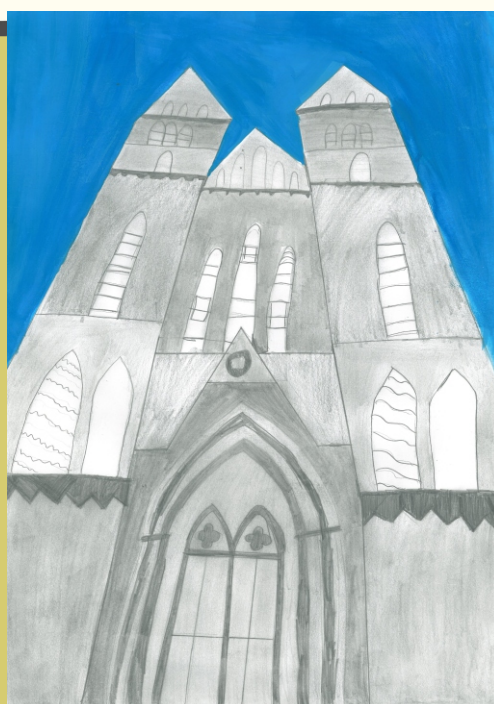
Рођење Христово – празник радости

Постоји једна слика без рама наслоњена на кадионицу у бакиној и декиној витрини у селу. На слици је беба у слами, јагње старо тек који дан, двоје старијих људи, двоје средњих година и две девојчице.

Беба на слици сам ја, а поред мене су моја прабака и прадека, бака, дека и сестре. Дочекујемо први Божић, најважнији празник у хришћанској традицији који симболизује долазак сина Божијег на земљу. Да не знам да бебе од шест месеци не могу да памте, рекла бих да се јасно сећам свог првог Божића, оног јагњета и иконе, мириса старе пећи и тамјана, прабаке и деке. Не памтим, знам, то су приче родитеља и сестара у мојој глави изазвале збрку, па све изгледа стварно и живо. Бака се буну због сламе и јагњета у кући, а прабака мрмља: „Нека се деца радују, какво је Бадње вече, таква је цела година“. Хармонију празничне вечери красе и просути ораси по ћошковима и поносни бадњак испред куће, вероватно највећи у шуми, којег су тог јутра још пре свитања, уз гутљај ракије, донели мој дека и отац. Ишчекује се домаћин који ће унети свето дрво и најавити почетак божићног славља. Радости сестара, које имитирају пилиће док прабаба предводи чудни возић и кваче, а остали укућани пијучу, нема краја. Звекет ораха и бомбона које бака баца у ћошкове, мами радознале сестре. Слама и кукуруз по поду, свечана трпеза на столу и мало јагњешце које не зна шта га је снашло крај пећи, чине амбијент празничним и посебним. Сећам се свега, иако је то немогуће. Јасно се сећам да гучем од узбуђења док ме нежне декине руке нунају у крилу и певају: „Шкрипи брана, у ала ће бити храна. Шкрипи брана...“. Кићење бадњака парама и бомбонама је права радост за моје сестрице. Сећам се варница из старог шпорета и бакиних речи „Колико варница, толико здравља, среће, јагњади, пилића и телади. Амин, Боже, дај!“

Као да сада осећам топлоту те зимске ноћи, мирис кандила и свеће која догорева. Време је пролетело, а ја порасла. Данас то све изгледа другачије и драгих особа одавно нема на овом свету. Нисам сигурна да ли је то истина или више пута препричана прича, али та слика живи свој живот у мојој глави, а са њом и Божић и Бадње вече као најсрећнији породични празници. Они чувају успомену на рођење Христово и Божић- круну православља и оне којих више нема, заувек у срцу и чине да их се увек, баш тада, јасно сетим, видим и поштујем.

Ивона Петровић, VI-2

Андреа Ђурђевић, VII-4

„Изокренуте приче и песме“

Међу победницима IX литерарног конкурса „Изокренуте приче и песме“, Дечијег културног центра Београд, посвећеног Бранку Ћопићу, нашла се и наша ученица Ксенија Пајкић, (VII-2), а њен ментор је наставница Сандра Ђорђевић. Њена прича „Прва шетња“ освојила је 3. награду, те је у Црвеној сали ДКЦБ –а, 20. децембра, Ксенији уручено признање. Церемонија је протекла уз дружење са познатим песником Слободаном Станишићем, који се осврнуо на своје познанство са Бранком Ћопићем и Десанком Максимовић.

Изокренута прича
(Прва шетња)

Једне вреле летње ноћи пробудио ме је звук леденица које су тупо ударале у симс мог прозора.

Али, нешто у мени је и даље било срећно јер је чак и оно знало да је симпатију и мене тога дана позвала прва шетња. Она нам је рекла да се састанемо код једне досадне клупе која већ дуго живи сама у крошњама дрвећа градског парка. Иако су наше ноге биле одморне, за разлику од нас, решили смо да се до клупе попнемо падобраном. Пењање падобраном је било веома узбудљиво, зенице су се све више шириле и чудиле оном што су виделе. Дрвеће је расло с неба, цвеће је испадало, и из звезди и из пахуља. Трема је учинила своје, па је тишина парала уши. Тад он прекину ту неизвесност, увек битном темом о времену:

- Овог августа је снег пао више него икада тако да су прилаз морале да чисте не само наше мачке, већ и комшијске.
- Ха, мачке... код нас је за чишћење снега задужена баба, чим заврши свој домаћи задатак.
- Немој да причаш. Та све стиже, чуо сам да је и такмичар из математике, тако каже мој деда који ни код куће ни у школи ништа не ради, моји родитељи не знају шта ће с њим. Не испушта телефон из руку.

Опет она иста тишина пробија бубне опне.

Након уобичајеног ћутања запутили смо се у наш омиљени ресторан који се налазио на дну Бованског језера и где се увек гледа нежива музика. Након што смо опрали тањире, могли смо да питамо конобаре шта желе да попију. Сви су наручили хладну пицу на цевчицу, па смо имали пуне ноге посла, што је боље јер никако да заподенемо квалитетно и пријатно ћутање.

Не знам кад је време пропливало, па се већ појавило Сунце, што је значило да се ресторан затвара, а ми треба да кренемо на буђење.

Данас ће почети викенд, ништа од романтике, мора се у школу. Отпратила сам дечка до куће и дала му ружу као успомену на ову дивну ноћ.

Суботом и недељом имам најтеже предмете и знала сам да треба да поправим петицу из хемије, али све то није ми било важно јер сам схватила да ништа више неће бити наопачке.

Ксенија Пајкић, VII-2

„150 најбољих дечијих
песама“

Наша другарица Лена Марковић (V-2) имаће част да њена песма буде објављена у збирци најлепших дечијих песама. На конкурс „150 најбољих дечијих песама“ њена песма ушла је у најужу избор.

Моја учитељица

Наша учитељица драга
Вреди више од свих блага.
Свашта нас је научила,
Никада нас није разочарала.

Ове четири године
Су прошле брзином светлости,
А код ње се знало,
Домаћи задатак треба урадити.

Највише Вас волим на свету
јер Ви радујете целу планету.
Највише Вас волим ја
И то нека свако зна.

До петог разреда се
некако мора доћи
Али моја љубав према Вама
Никада неће проћи.

Лена Марковић, V-2

„Књижевни сусрети „Гордана Брајовић“

На традиционалним 26. Књижевним сусретима „Гордана Брајовић“, наша ученица 8. разреда Љубица Стојановић освојила је 3. награду за прозни рад. За најбољи основношколски часопис и ове године изабран је наш „Основац“. Љубичин ментор и уредник „Осноца“ је наставница Лидија Станковић.

Децембарско јутро

Свако јутро представља нову шансу, нуди нам победе и поразе. Доноси нам нови живот. Али никад не можемо да верујемо у обећања која нам јутро даје. Овог јутра бих најрадије остала у кревету.

Аларм се оглашава по трећи пут и у глави ми ствара потпуну збрку. Мозак се труди да обради информације које се гомилају, да схватим макар који је дан. Препознатљив очев глас који ме дозива ствара још већи притисак. А мени је тако топло и удобно и моје тело одбија да послуша команде које су му дате. Очи ми обавија вео и поново се налазим негде другде. Но, очев глас и непрестано брујање аларма терају ме да устанем. Чим се ослободим топлог, нежног прекривача који ме мами да му се вратим, моје загрејане кости испуњава језа. Одлазим до купатила и руке стављам испод млаза млаке воде. Успаваност се враћа и подсећа ме на топао кревет. Ипак, морам размишљати трезвено и пожурити. Мекане длачице моје четкице за зубе сусрећу се са шареном пастом. Устима ми се шири укус ментола и дала бих сваку пару да ми неко скува чај. Успевам да схватим који је дан и да за тачно тридесет пет минута имам контролни из математике. Мој мозак се већ бори са линеарним једначинама, а обавезе које имам да обавим овог понедељка скачу ми на леђа. Из мисли ме трже звоно великог часовника из нашег ходника. Одувек сам га мрзела. Не само зато што је превише гласан и непривлачан, већ зато што ме са сваким његовим откуцајем нешто мучно прободе у стомаку. Тај проклети часовник је увек ту да ми уништи сваки треутак среће тиме што својим наметљивим гласом наглашава како време пролази. Он је ту да нас подсети како и ти наши тренуци среће или патње неће бити вечни. И увек се сетим оних незадовољних људи који целог живота грчевито пливају кроз обавезе, а онда се кају што нису знали да уживају у оном што им се нуди. А ја стварно не бих волела да завршим као нека намргођена жена, дебелих и масних прстију, која ради на шалтеру и људе дочекује колутањем очију. Желим више од живота, а не да ми једина светла тачка у дану буде достављач и велика, калорична плескавица пуна лука. А тај часовник као да ми се на сваких пола сата руга боцкајући моју грижу савести. Овог пута признајем му једино да ћу закаснити у школу.

Отварам орман и просторију испуњава пријатан и нежан мирис лаванде. Понедељак и хладно јутро, за такву свечаност пригодна је једноставна црна блуза и фармерке. Облачим се као на успореном снимку. Док пакујем ранац, чујем гласан разговор комшија. Одмах до мог прозора живе сићушни бака и дека са очима пуним доброте. Иако ме је стално нервира што праве буку док у шест ујутру хране своје псе или цепају дрва, никада нисам могла итински да се наљутим на њих јер увек када их погледам, буде ми топло око срца што су толико година заједно и и даље имају онај заљубљени смешак на лицу док гледају једно друго.

На трепавице наносим танак слој маске, а она чини да ми поглед изгледа као да знам неку крупну и важну истину. Још пар капљица парфема и провучена четка кроз косу и моје самопоуздање је залечено. Док стављам наочаре, последњи, брзи поглед у огледало и са ранцем у рукама јурим низ степенице. Хладноћа осваја сваки део мог тела. Двориште је исто као јуче и исто као што ће бити и сутра. На трави су се удобно сместила два немачка овчара и спавају дубоким сном јер су ноћас радили у трећој смени. Излазим из дворишта и препуштам се тишини. Живим у малом граду, у обичној улици, и колико год ме то некад живцирало, сада ми прија да лагано и без сувишних звукова прошетам до школе.

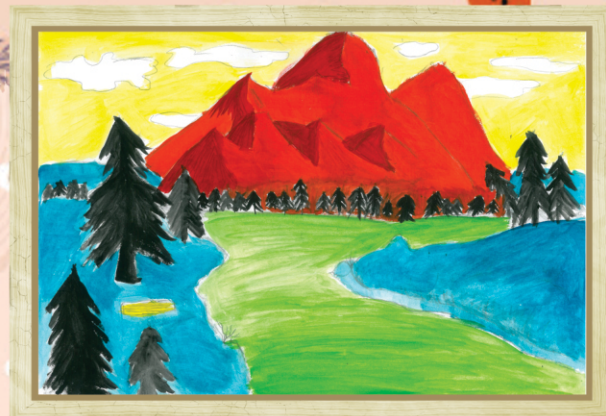
Улица идаље спава. Све је идилично и наговештава да нам се приближавају празници. На прозорима су налепљени стикери Деда Мраза, поклона, пахуља. Кроз нос ми излази пара и наглашава да је температура испод нуле. На лиићу уз тротоар склупчано спава сиво маче и подсећа ме на упрљан снег. Улицом пролази човек са свежим хлебом у кеси. Све је тако тихо као у неком полусну. Излазим на прометнију улицу и са свих страна ме окружују празнични плакати и излози. На вратима књижаре поред које пролазим залепљена је страница из часописа на којој се породица у црвеним џемперима смеје испод јелке. И ја бих се смејала да су околности другачије и да упорно не покушавам да се сетим квадрата бинома и разлике квадрата. У свом том претпразничном шаренилу људима је непријатно да имају лош дан. Стиде се ако немају урезан осмех на лицу док их са свих страна окружују шарене лампице, кугле, мирисни кексићи у облику ирваса. И ја волим празнике, и породицу, и руску салату, али и даље осећам грижу савести што корачам брзо и са мрким погледом.

Приближавам се школи и док отварам масивна, намргођена врата, оглашавају се звона цркве и овај тренутак добија свечану ноту. Када ступим у сумрачну учионицу са једноличним, зеленим клупама, окружују ме позната, насмејана лица и заплускује ме ведрина и енергија. Дан почиње овде - узбуђено чаврљам са другарицама и тачно знам да је празник провести дан са њима и да ће ми бити права част да посматрам улице пуне шаренила и лудила када се будем враћала кући са њима.

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Мартина Коматовић, VII-2

Лола Савић, VII-3

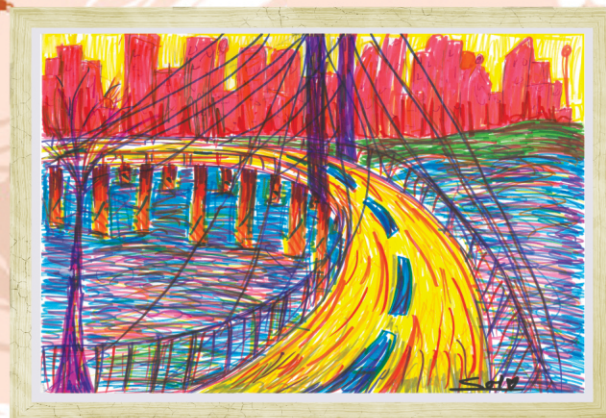
Хелена Буцек, IV-2

Илија Ракић, VI-3

Огњен Стојадиновић, VII-5

Сара Ђокић, VII-5

Мартина Коматовић, VII-2

Дајана Живковић, VII-4

ЛИГА ИЗУЗЕТНИХ

Науспешнији такмичари

Илија Игњатовић

Ангелина Ангеловски

Анастасија Војиновић
спортиста генерације

Љубица Стојановић
ученик генерације

Павле Барјактаровић

Мила Ранђеловић

Дуђа Ногић

Андреа Лазић

Лена Стефановић

Богдан Радосављевић

Олга Зуровац

Теа Николић

Дуђа Благојевић

Василије Радић

Николина Динић

Страхиња Јанковић

Магдалена Вељковић

Кристина Мирковић

Јана Јеленић

Лена Митровић

Дара Лукић

Лана Стоиљковић

Остоја Јањић

Стефан Недељковић

Вељко Стоиљковић

Ленка Ранђеловић

Светолик Јозић

Мартина Коматовић

Огњен Стојадиновић

Нађа Нogiћ

Урош Јовић

Ива Миљковић

Гаврило Димић

Дина Радић

Јанко Рајковић

Хелена Буцек

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Ива Миљковић, VI-4

Сара Ђокић, VII-5

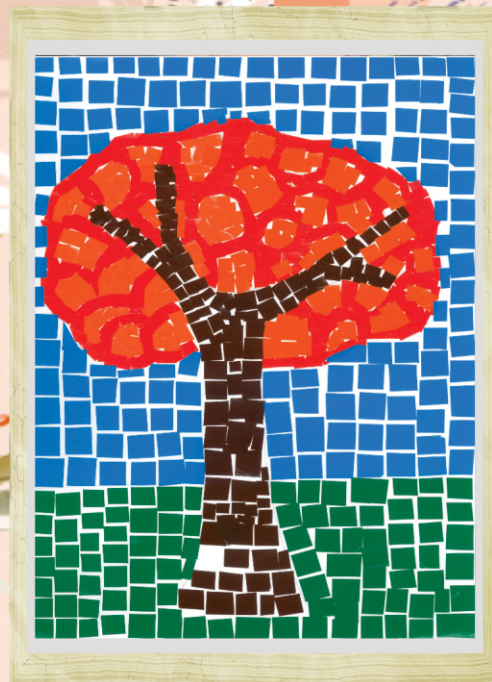
Магдалена Стојковић, VIII-2

Уна Милованић, I-1

Мила Ранђеловић, VIII-4

Лена Јовановић, VI-1

Типично јутро

Сваког јутра у седам ујутру, оно досадно чудо почиње да звони. „Не, опет!“, извлачим руку из меког и топлог ћебета и гасим први аларм. Седам и пет. Мрзи ме да опет искључим аларм па само прекријем главу јастуком. Чујем кораке. Већ знам да је то моја мајка која неће изаћи из собе док не устанем. Долази на горњи спрат и виче: „Децо, устајте, време је за школу!“ Из неког разлога увек то каже весело, као да је то добра ствар.

Полако отварам очи јер знам да нећу моћи да одуговлачим још дуго. Устајем као ошамућена и силазим да се умијем и оперем зубе, а притом покушавам да избегнем питања родитеља као што су: „Добро јутро, како си спавала? Имаш ли обавеза за данас? Да ли ти је брат устао?“, јер ујутру чим отворим очи, нисам баш расположена за конверзацију. Већ кад будем спремна, схватим да мој братић није ни устао и тада почињем да се нервирам јер он неће да се пробуди ни да га полијем чашом воде. Кад се и он коначно пробуди, гле чуда, каснимо!

На путу до школе и он покушава да комуницира са мном и поставља ми бесмислена чудна питања на која не желим да одговарам па га у већини случајева игноришем. Пут од куће до школе траје пет минута, а кад идем са њим нема краја. Међутим, када коначно стигнемо до школе схватам да сам заборавила књигу- али хвала Богу – ту је Павле да отрчи назад и да је донесе.

Милица Барјактаровић, VII-3

Каква превара

Небо је без иједног облачка. Сунце пржи, што и није баш најбоље за моју суву испуцалу кожу. Срећом, мајка ме тера да се мажем *елосом*, тако да ће све бити у реду.

С обзиром на то да је велика врућина, тек по који човек у шортсу и мајици шета се бос по врелом бетону, пратећи мирноћу мора. Иначе, продавнице су празне, нема нигде никога. Сви чекају да падне ноћ, да се прошетају мајке и очеви, а бебе и мала деца провозају у својим колицима. На високим стубовима, на топлом јужном ветру, вијоре се велике заставе познатих медитеранских земаља. Плаже су празне, једино што им прави друштво јесу остављени сунцобрани и лежальке које ће кроз сат-два поново бити заузете.

Ништа се посебно не дешава у ово доба дана. То је због поподневне жеге. Каткад нас у прабини остави неки ауто. Најзанимљивији до сада био је стари плавозелени комби. Његова боја у потпуности се уклапа у овдашњу средину. Сигурно је намењен породичним путовањима.

Ипак, уживам што сам крај мора и више не осећам врелину - једино што осећам је море:

„Све је тако тихо. И у мојој души

Продужено видим ово мирно море:

Шуме олеандра, љубичасте горе,

И блед обзор што се протеже и пуши.“

(Подне, Јован Дучић)

Радујем се што сам коначно на мору, а не код куће, а онда....

....А онда сам се пробудила...

Дара Лукић, VIII-1

Незаборавно путовање

Ближи се летовање са породицом. Сваке године исто: мама, тата, брат и ја у Грчкој. Радије бих остала у Алексинцу са друштвом.

Ево, пакујемо се. То је та напетост када се сви међусобно свађамо. Сви ме нервирају. Пита ме тата да ли сам узбуђена, а ја му кажем да и даље стојим иза тога да би ми било лепше овде са друштвом. Стигли смо, хотел је стварно диван, а на плажи све неки странци и никако да се здружим са неким. Ево, већ су прошла три дана, и ништа, само сам поцрнела... желим кући. Вратили смо се са плаже. Тата нам је саопштио да су му стигли пријатељи са децом и да идемо да се видимо са њима. Питала сам га који су то пријатељи, на шта је одговорио: „Видећеш!“

Спремили смо се и кренули ка центру града. Сачекали смо их у кафићу. „Јао, Боже, с ким ли ћу морати сада да седим?!“, помислила сам. Испоставило се да су то моја два познаника. Знала сам их из града и увек су ме некако нервирали. Седимо. Док се одрасли смеју и видно уживају, ми седимо као потпуни странци загледи у своје телефоне. Прошло је око сат времена и ништа се не дешава. Моја мајка је у једном тренутку изустила: „Децо, идите прошетајте.“ Ја сам је само погледала и кренула са њима. Прича је спонтано кренула, било је ту и шала – искрено, било је лепо. Питали су ме да сутра са њима кренем на плажу, на шта сам без размишљања пристала. Устајем ујутру сва срећна, спремам се и крећем. Кад сам стигла, био је само један од њих и то ми уопште није сметало. Био је јако фин, што ми баш и није личило на њега, али, баш смо се зготивили. Остао је још један дан који је под обавезно требало искористити. Стигла ми је порука да се нађемо предвече на плажи кад већ све ствари буду спаковане. Вече је било предивно. Док смо шетали обалом и гледали најдивнији залазак сунца, добила сам шкољку у облику срца.

И сада, када вратим филм, осмех ми пређе преко усана и мислим како је живот непредвидив – путовање које је на самом старту гарантовало стопостотно смарање, претворило се у најбољи и најлепши догађај године.

Лена Петровић, VIII-2

Ја сам Пепо Крста

Уживам у топлом јесењем јутру гледајући кроз прозор. Видим свог друга из комшилука како грли свог оца. Нешто причају, изгледа да се шале. Дечак показује на фудбалску лопту и отац насмејано клима главом. Кроз отшкринут прозор начуо сам њихов договор. После школе отац ће га сачекати како би играли фудбал у парку. Пожелео сам да сам на његовом месту и да имам такво детињство.

Мајка је ушла у собу са осмехом. Знао сам тај њен осмех. Био је намештен због мене, да не бих бринуо. Држала је тањир са колачима у руци на којој се оцртавала модрица. Колачи су мирисали сјајно, али уместо мириса собу је испуњавала моја туга и брига. Претходне вечери чуо сам мајку како покушава да утиша и умири оца који је пијан дошао кући. Дрхтећи, и приљубљен уза зид, ослушкивао сам шта се дешава. Бука се умирила – само се чуо мајчин плач и јецање. Био сам немоћан. Много пута сам покушавао да помогнем мајци и умирим оца, али ми није успевало. Неколико пута завршио сам са модрицама, као и мајка која би ускакала између нас да ме отац не би повредио.

Сви моји другови имају телефоне, компјутере и хвале се тиме, а ја немам ништа. У ствари, ја имам: страх, бригу, несрећну мајку и несрећно детињство. Желим да живим као сви моји другари. Да имам слог, мир у кући, да ми отац с посла доноси фудбал и слаткише и један велики топао загрљај. Желим, али моја жеља није довољна.

Све сам покушао. Предлагао сам мајци да побегнемо код баке или да пријавимо оца, али она никада није пристала. Зато данас, када будем отишао у школу, испричаћу своју причу психологу и пробаћу да уз његову помоћ нађем излаз из лавиринта.

Лена Лукић, VI-2

После кише долази сунце

У животу постоје теже и лакше ситуације те су неке од њих лакше, а неке теже превазиђене. Али у сваком случају, после неке лепе ситуације долази и нека ружна, а после сваке ружне долази нека лепа.

Као мала, живела сам у стану са својом мајком и братом. У том тренутку наша мајка је била самохрана мајка двоје деце, која би урадила све за један њихов осмех. На почетку живота у стану, наша мајка би радила и по два посла како би зарадила за храну и вртић у који смо ишли брат и ја.

До тада смо имали пријатеље који нису обраћали пажњу на то да ли имамо или немамо новца. Када смо пошли у школу, све се променило. Била сам тихо и осетљиво дете. У мом одељењу је било доста деце која су ме задиркивала због наших финансијских проблема. Исмевали би ме што сам два дана носила исте панталоне, што нисам имала најскупље бојице као они или што сам ове године носила ранац из прошле. Имала сам и другарице које ми кажу „Чекамо те испред школе да идемо заједно кући“, а онда побегну. Те прве године нисам била ни на рекреативној настави, било ми је жао после јер су они причали о рекреативној, а ја нисам имала о чему. Често сам се кући враћала уплакана или разочарана. Мој најбољи пријатељ, моја мама, увек је била са мном у тим тренуцима и није ме тешила, већ ми је причала да морам да будем јака, да ме не дотичу такви коментари, да имам самопоуздања јер је најбитније какав си у души. Из дубине те исте душе надала сам се да ће те тешке ситуације проћи.

Данас је тај дан, моја мама је и даље ту поред мене, имам периоде када све могу да остварим, одлична сам ученица окружена добрим пријатељима. Такви периоди су све чешћи и све дужи, а оно пре је све ређе присутно у мојој глави и као да ми, чак, држи неку потпору, претворило се у извор необјашњиве снаге у мом животу.

Скоро па сви памте оне лоше тренутке, што је тужно, али истинито. Треба знати да после тих лоших, долазе лепо тренуци – е, они су, стварно, ЗА ПАМЋЕЊЕ.

Дуња Петровић, VII-2

Свет је леп

Свет је леп јер постоји толико народа, језика и вера да се из њих може свашта научити, толико неоткривених места која чекају да их неко открије. Леп је и кад проводиш време са породицом, пријатељима и драгим особама.

Постоје тврђаве и палате које нас из садашњости враћају у историју. Лепота света огледа се и у морима и океанима. Леп је јер у њему постоје школовани и културни људи. Његова лепота лежи у свим врстама биљака, од оних најпознатијих до веома ретких. Предиван је због непоновљивог изласка и заласка сунца, посматрања облака или замишљања људи на Месецу. Због блиставих звезда на ноћном небу, због животиња, малих и великих, пустињских и морских, рептила и сисара.

Постоје и оне најважније ствари без којих свет не би био тако генијално савршен. На пример, омиљена храна, нечије омиљено место, омиљен школски предмет.

Свет је леп кад свако има пријатеља, право на свој укус и слободу мишљења. Свет може и треба да буде још лепши, да нико не буде гладан и сиромашан, да се рађају све паметнија и боља деца која ће сва зла поново вратити у Пандорину кутују.

Миља Стојановић, VII-2

Радионица креативног писања: Поезија - матерњи језик човечанстава

Вест о радионици креативног писања, која ће бити организована током зимског распуста, ширила се по школи. Могли су да учествују сви са вољом да напредују у свом писању. Усхићено, са жељом да будем што боља, без даљег размишљања пријавила сам се и са неизвесношћу чекала почетак радионице.

Онолико колико сам била преплављена узбуђењем и радозналошћу, исто толико ми је један део главе плутао у нервози. Глава ми је била толико опчињена некаквом тремом да сам пре радионице сањала о томе како касним први дан и како не испуњавам очекивања. Схватила сам чим сам ушла да су све моје бриге биле бесмислене. Просторија у Центру за културу била је пуна познатих лица, углавном деце из моје школе. Убрзо смо упознали и наставницу Кристину Митић која је професор на Филозофском факултету у Нишу. Читава атмосфера била је контраст онога што сам замишљала и било ми је више него драго што је цела радионица била у веселом духу. Прва три дана радили смо на међусобном упознавању. Задавала нам је

занимљиве теме, на пример да свом омиљеном филму дамо другачији крај, по нашем избору, или да опишемо нашу омиљену игрицу. Постепено смо од довршавања туђих прича прешли на писање наших. На пример, љубавна прича која садржи некакве супротности, рецимо принц и вештица. После прича, на следећем нивоу било је писање песама. Почели смо да схватамо слагање рима и ускоро је свако од нас од неколико стихова хаику поезије дошао до склапања сонета. По завршетку радионице схватила сам колико је уметност писања заправо широка. Толико нових начина за римовање, склапање стихова, толико занимљивих идеја и нових инспирација. Моја љубав према писању увећала се јер сам сада била много сигурнија, а наставница Кристина надахнула нас је да су се

сада идеје слободно ројиле у нама. Није прошао ни дан како се све завршило, а ја сам већ имала у глави два сонета и идеју за цео роман.

Задовољна сам не само својим напретком, него и искуством које сам доживела. Имам велику жељу да проживим овако нешто поново, а посебну захвалност дугујем Кристини Митић за одржавање овакве атракције. Посебно нас је све обрадовало објављивање збирке наших одабраних радова.

Лана Илић, VIII-4

Дословне алексиначке слике

Јужну Мораву
И на три друма древна
Алексинац снева
Via Militaris
Пут за Византију
У плаву постојбину
Липовац бели
Крст у стени и на мени
Просвећење
На врх Брђанке
Осећам мирис брезе
Алексинац зри

Хаику, групни рад

Минине риме

Шта ли шума ради када је нико не види,
Да ли се веверица од животиња стиди?
Да ли дрвеће плаче јер га стално секу,
Да ли мале животиње ипак воле меду?
Да ли бубице мрзе када их неко гази,
Да ли се маче љути када га шутирају на стази?
Да ли трава воли када је неко пази,
Да ли куца воли кад је неко мази?
Шта ли шума ради питам се ја,
Волела бих да одем да видим
Али никад немам времена.

Мина Јањић, VI-3

Поводом годишњица рођења Домановића и Змаја „Мислим, дакле, постојим“

„У државној болници у Кенији пацијент је снимљен рендгеном и речено му је да му је жива бубашваба у грудима...“

Или чак...

„На свако тело које се налази у гравитационом пољу Земље делује сила Земљине теже. Та сила потврђује постојање самог поља.“

Да ли ми верујете?

Стварање и напредак цивилизације зависили су од решавања проблема, трагања за истином, запитаности човека, некада. А сада, ако нешто видимо на телевизији или интернету, онда је то сигурно тако. Срећом уметност нас вечито позива на пут ка правим вредностима, а књижевност се као вид уметности бави откривањем истине и критичким промишљањем стварности.

Један од књижевних облика који на први поглед даје искривљену слику стварности само да бисмо је на крају јасније спознали, јесте сатира. Кад кажем сатира, ја помислим на Радоја Домановића, човека који је код нас синоним за друштвену критику у књижевности. Он увек некако са лакоћом претвара конкретне догађаје у измишљене, невероватне приче. Игра се алегоријама, замућује стварност, а све време истиче шта му смета и шта то, по његовом мишљењу, не ваља. У својим делима вешто прави одступницу и ничим не показује да то што пише има икакве везе са стварношћу.

Нас основце док читамо „Вођу“ ставља у дилему ко је у праву. Тера нас да размишљамо. Онда се на часу српског, који прође за трен, изгубимо у дебати и једва чекамо да дође следећи час да наставимо тамо где смо стали.

Али Домановић није једини, имамо и чика Јову Змаја. Ми га знамо по безбрижним дечијим песмама које су нам мајке читале пред спавање. Али његова „Јутутунска јухахаха“ озбиљно нас је намучила. На крају смо сви остали збуњени, ко је ту смешан, ко се смеје коме, а ко је срећан. И нека смо остали збуњени, каже наставница да је запитаност добар пут ка откривању истине.

Тако нас уметност кроз даровите појединце позива на пут правих вредности и идеала, упућује на трагање за истином. А истина је и то да није баш све што прочитате, и баш увек, истина.

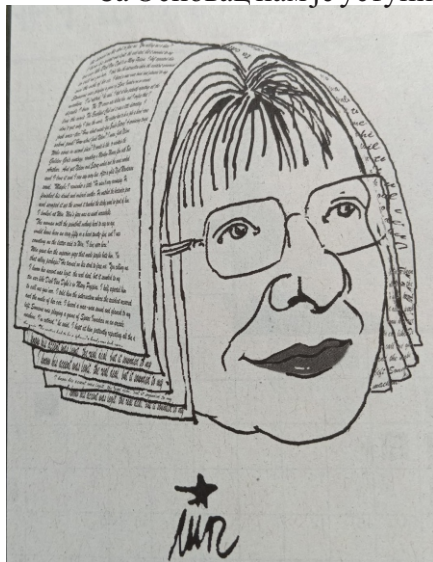
Да ли ми верујете?

Афоризмићи

У нашем граду се сваке године у децембру одржава Фестивал хумора и сатире „Јужњачка утеха“: Тада имамо прилику да угостимо значајне сатиричаре из наше земље и окружења. Редован учесник је и наша суграђанка, судија у пензији, песник за децу, али и афористичар, Љиљана Крстић. Добитница је награде Међународног фестивала хумора и сатире „Златна кацига“ Крушевац 2002. за хуморно сатиричну књижевност, награде „Растко Закић“ Београдског афористичарског круга за сатиричну песму 2021. и других.

Члан је Удружења књижевника Србије и Београдског афористичарског круга.

За Основац нам је уступила неке од својих „афоризмића“ који су писани за децу.

Љиљана Крстић,
карикура
Милорада Ранкова

- * Због болести нисам био у школи пет дана. Жао ми је свих пропуштених великих одмора.
- * Због видео игрица у време предвиђено за игру у паркићу, морао сам да дубим на глави да ми тата врати мобилни телефон.
- * Комшиница и мама не добијају јединице па се питам зашто шапућу кад пију кафу.
- * Кажу ми да израда домаћег задатка није чупање репе и да то морам сам.
- * Моја мајка је велика причалица. Од родитељског је занемела.
- * Мама има оштар слух. Каже да чује како плачу књиге које не отварамо и не читамо.

Али и неке за мало старије основце.

- * Сатира је секира која цепа сурову стварност.
- * Екологија нам је на кисеонику.
- * Док друштвене мреже горе, полако постајемо пепео и прах.
- * Леп осмех отвара гвоздена, а добар пријатељ мала врата.
- * Купио је диплому факултета коју му је декан потписао палцем.

Дара Лукић, VIII-1

Слово о језику

На дан рођења Вука Караџића, 6. новембра, ученици 4. разреда су се са својим учитељицама подсетили најважнијих догађаја из Вуковог живота. Уз пратеће презентације причали су о његовом животу и раду, дискутовали о његовом значају у српској култури. У завршном делу ученици су говорили народне умотворине, занимљивости из Вуковог живота и стихове које су сами срочили, посвећене њему.

Караџић Вук – азбука и звук

Има један деда „Брка“,
кажу његова је азбука,
на сликама ја га гледам
и та слова ником не дам!

Хоћу нешто сад да кажем,
нећу никог ја да слажем,
да не буде тихи мук,
азбука ће дати звук!

Знао је да створи нешто,
што користимо врло вешто,
свима значи, свима треба,
нису слова ради реда!

Љубавне сад речи пишем,
ја без ње једва дишем,
никог нећу ја да молим,
сам ћу рећи: „Ја те волим!“

Од малена баш сви знамо,
ти онамо – ја овамо,
све ти кажем кад напишем,
грешку могу и да бришем!

Хвала теби деда „Брко“,
овако се ја извуко',
да не кажем речи гласно,
она чита ово сласно!

Игњат Илић, IV-4

Вук и деца

Док Вук Караџић брине за слова,
Долази нам генерација нова.
Они смишљају нове речи,
А Вук покушава да их спречи.

Не мењајмо, децо, азбуку из снова,
То су наша и Вукова слова
Причао је: „Пиши као што говориш,
А читај како је написано“.
Ту ништа није компликовано.

Михајло Станковић, IV- 1

Има наде за језик

Необично такмичење на Дан матерњег језика натерало је шестак да претресу свој фонд речи. Требало је да напишу што више именица, придева и глагола везаних за дату слику. Резултати остављају наду у неговање лепоте и богатства нашег језика, али говоре и о оптимизму младих јер преовладавају речи љубав, породица, борба, над речима несрећа, страдање, жртва. Победници такмичења су: Ива Савић, 6/4 (37 речи), Михајло Стевановић, 6/4 (32 речи), Миља Стојановић, 6/2(25 речи), Лена Стефановић, 6/4 (25 речи). За ову дивну идеју заслужна је наставница Сандра Ђорђевић.

Хвала, Вуче

Да нам није нашег Вука,
Учити би било мука.
Средио нам писмо красно,
Зато читам врло јасно.

Сваки глас слово има,
Писати је лако њима.
Нису тешка да се уче,
Зато кажем: Хвала, Вуче!

Ђурађ Васиљевић, IV- 1

Пише
Катарина Јањатовић, VII- 1

*Волим математику... и тачно знам колико!***МЕЂУНАРОДНИ ДАН МАТЕМАТИКЕ, 14. МАРТ**

Међународни дан математике су ученици и наставници наше школе обележили, као и претходне године, са пуно активности у којима су учествовали сви ученици од 1. до 8. разреда. Било је пуно занимљивих логичких игара, мозгалица, бојанки и слагалица. У време када деца све мање играју друштвене игре, наше наставнице осмислиле су како да кроз игру и такмичење, и најважније - добру забаву, вежбамо математичко логичко закључивање, концентрацију и пажњу. Кроз презентацију са илузијама уверили смо се у непоузданост нашег ока, а на слајдовима су били разни математички облици.

На крају је организовано такмичење у брзини слагања Рубикове коцке. За најуспешније такмичаре је школа обезбедила књиге као награде. Овом приликом захваљујемо Бобану Ранђеловићу, власнику фирме Хепицентар, која је донирала награде за најбоље - таблет за прво место, бежичну тастатуру и миша за друго и треће место.

И као што рече наставница Јелена Добросављевић: „математика је уметност, а и у уметности има математике“.

ГЛОБАЛНИ ЧАС МАТЕМАТИКЕ И НАУКЕ

Сваке године у октобру одржава се Час математике и науке на светском нивоу. Циљ је да што више учесника увиди да математика и наука нису тешке и да кроз игру нешто и науче. Последњих неколико година су и ученици наше школе део ове светске акције. Ове године тема је била Појас око света. Ученици су могли да закључе да се појас између два обима, било које дужине, неће мењати ако се сваки наредни обим повећа или смањи за 1 метар. Највеће задовољство је било што смо знали да смо део 16000 учесника широм света, који су 10. октобра учествовали у Глобалном часу математике и науке.

Час реализовале наставнице математике: Јелена Добросављевић, Наташа Стојадиновић, Тања Јеремих Вељковић и Миљана Миловановић

НИСМО ЗНАЛИ ДА ЗНАМО МАТЕМАТИКУ

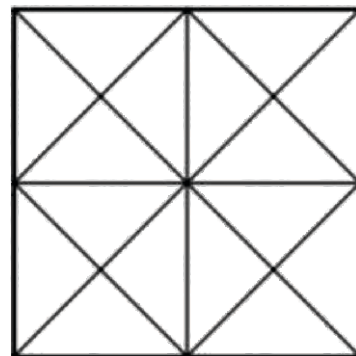
Да је математика лака, није, али зато може да буде врло занимљива. Наши другари предшколци баве се на Сваштаоницама озбиљним математичким проблемима, а да то и не примете.

Научили су шта је веће и мање, упознали плус и минус и утабили стазе за сабирање и одузимање, а све пратећи пут до циља у игрици не љути се човече. Успешно су користили координатни систем јер су „потапали бродове“.

Овај рецепт препоручујемо и за остале предмете и старијима, лакше је учити кад је забавно.

Колико троуглова има на слици?

А)8 Б)16 В)20 Г)40 Д)44

Решење ћете наћи 11 страна унапред

Мина Радојевић, VI-3

Знамените Алексинчанке

Библиотека „Вук Караџић“ у Алексинцу настоји да различитим активностима представи прошлост и знамените личности нашег града. Сваке године организује се Конкурс „Знамените Алексинчанке и Алексинчани“, а ове године тема за старије основце је књижевница Полексија Димитријевић Стошић. Припремајући свој рад, уз помоћ наставника историје Зорана Стевановића, открила сам занимљиву причу о овој жени.

Полексија Димитријевић Стошић – професор, књижевница
(Алексинац 11. 4. 1903 – Београд, 3. 11. 1973)

Полексијин отац, Тодор В. Стошић, био је државни саветник, а мајка Наталија је ћерка Љубе Димитријевића. Основну школу завршила је у Алексинцу, гимназију у Алексинцу, Нишу и Београду, а Филозофски факултет у Београду. Била је врло школована жена за оно доба. Била је 1929/1930. године вршилац дужности директора Ниже и продужне занатске школе, као и професор књижевности у неколико београдских гимназија.

Била је члан Клуба независних књижевника у Београду, а после рата је из политичких разлога одбила да буде члан те групе. У периоду од 1931. до 1961. године је са С. Пандуровићем, Ст. Јаковљевићем и М. Царем организовала књижевна посела, где се окупљало по 150 људи. Њена кућа била је последњи књижевни салон у Београду. Сарађивала је у многим листовима и часописима. Писала је приповетке, песме, чланке из политичке и културне историје. „Посела у старом Београду“ написала је на основу усмених казивања својих суграђана о важним друштвено-политичким збивањима. У хроници „Удаја Петрије“ описала је прошевину и свадбу Петрије Перке Обреновић, кћери Милоша Обреновића. Представила је предају града Београда после тровековног ропства под Турцима у књизи „Кључеви белог града“.

Из њеног приватног живота познати су нам подаци да је била удата за Драгомира Димитријевића, редовног професора Грађевинског факултета, са којим је имала ћерку Маргиту и синове Драгоша и Димитрија. Погинула је у седамдесетој години живота пружајући лекарску помоћ грађанима за време немачког бомбардовања Београда.

Информације о њеном животу и раду су штуре и тешко се налазе, стога ми је драго што сада знам да из нашег града потиче овако вредна и значајна жена.

Мила Ранђеловић, VIII-4

Илија Бирчанин у свести народног певача и Проте Матеје Ненадовића

Историјски догађаји понекад могу имати више верзија. Иако се бави чињеницама, историја не може увек прецизно да опише неке важне личности и њихов карактер. Књижевност има много већу слободу.

Јунак или кукавица? Питање је које можемо поставити за многе познате историјске и књижевне хероје. О Илији Бирчанину историјски списи кажу да је био кнез ваљевске нахије који је убијен у Сечи кнезова у тридесет деветој години живота. Био је поштован у народу, а Турци су га се плашили. Бирчанин је био висок, снажан, одлучан и вешт војсковођа. У песми „Почетак буне против дахија“ Бирчанин се „врло посилио“:

„Он Турчину не да у кнежину. / Кад Турчина у Кнежини нађе, / топузом му ребра испребија“

Кроз речи Мемед-аге показује се да га се Турци боје, а народ велича. Он је храбар и суров јунак, баш какви су неки други јунаци у српској епској поезији. Напаћена и угњетена раја тражила је велике јунаке који ће прекинути то што се „Србљи дигнут не смједоше.“

У Мемоарима Проте Матеје Ненадовића добијамо другачију слику Илије Бирчанина. Могуће је да је Прота субјективан јер говори о смрти свог оца Алексе Ненадовића који је убијен заједно са Бирчанином. Обојица су на превару ухваћени, али се не понашају исто. По Ненадовићу, његов отац је храбар и свестан да се неће спасити откупом па смело очекује смрт. Док Алекса каже: „Не остављај ми деце под дугом да робују“, Бирчанин размишља само о себи: „Јакове брате, тражи и састављај и подај колко год ишту, само живот откупљуј!“

У контрасту два кнеза Ненадовић истиче свог оца на штету Илије. Страх од смрти изазива реакције које нису у складу са претходним понашањем. Могуће је да је јунак Илија показао слабост у тешком тренутку, што не умањује његову важност за тадашњу српску рају.

Народни песници свесно истичу само позитивне особине јер су народу потребни узор који дају наду. Тако је могуће да су Илија из песме и човек из „Мемоара“ иста личност.

Нађа Димић, VIII-4

Petits Français

У марту се, традиционално, сви правимо Французи, а да то наставницима не смета, напоротив. Обележавајући „Франкофонију“, слаavimo пријатељство између Србије и Француске. Ученици шестог и осмог разреда, заједно са наставницом француског језика Горданом Миљковић, представили су нам културу, уметност, спорт и кухињу Француске. Те недеље упознали смо чувене француске сликаре, успешне фудбалере, уживали у специјалитетима француске кухиње. Општи утисак је да нам је ових пет дана прошло сувише брзо.

Нова година

Ближи се један од најслављенијих датума у години, дан који служи за окупљање породице.

Као и сваке године, идемо у село. Родбина из Прокупља, кум и остала родбина, долазе у моје село Бели Брег. Моја кућа у селу је на узвишењу и традиционално увек падне снег, тако да се зна да ко није ставио зимске гуме, тешко стиже до моје куће. Гласна музика и остале чари Нове године су саставни део славља. Кум по традицији доноси своје бело вино које сагласно сврстава у најбоље. Ја, који не конзумирам алкохолна пића, служим као конобар. Сваке године, целу своју уштеђевину дам на пиротехнику. На телевизији је наравно *Први програм*, који се понавља дуги низ година. Наравно, слуша се народна музика и нешто од савремене. Веселе траје обећавајући бескрај да би га у поноћ, али само на кратко, прекинуло позивање најближих и честитање Нове године. Затим, ПИИИИРООООООТЕЕЕЕХХХХНИИИИКАААА!!!!!!!! И тако, када се све ипак заврши, свако својој кући.

Нова година је леп догађај и увек јој се радујем. Иако је гласна, театарна, шарена, сјајна, весела, светлуцава, увек је својим посебним миром и тишином, и неком посебном чари засене и Бадње вече и Божић, које славим у кругу најуже породице.

Димитрије Марковић, VIII-3

New Year Magic

Новогодишњу „Сваштаоницу“ посветили смо страним језицима и прављењу новогодишњих украса од теста, дрвета, папира, а све у веселој празничној атмосфери, кроз игру, песму и дружење. Најмлађи су научили неке појмове на енглеском језику како би могли да у игри победе Гринча. Требало је скакати, певати, сакривати се и, најважније, добро се забавити.

Пише
Ксенија Пајкић, VII-2

Дан отворених врата

„Лечи лењост и самоћу“

На првим страницама читанке ђаке прваке сачека Ршумовићева песма „Ау, што је школа згодна“. Тако и наша школа отвара своја врата сваке године за будуће прваке, чекајући их на свечаностима које ђаци и наставници припремају у њихову част.

Дани отворених врата служе како би се будућим ђацима пожелела добродошлица. На самом уласку у школу могли су осетити атмосферу ђачког живота - дочекали су их наши ученици прерушени у Марка Краљевића, виле, витезове и принце. Упознали су се са свиме шта школа може да им пружи, пред њиховим очима експлодирао је мини вулкан, хемијска једињења су бућкала, јављали су се из телефонске говорнице по узору на оне у Лондону... Пролазећи поред штандова наших ученика, одушевљавали су се начином на који им је приказана физика, хемија, математика и остали предмети. Само за њих певали смо, плесали и рецитовали.

Од учења, преко многобројних секција, креативних радионица, представљен им је и наш часопис „Основац“ у коме би могли да виде и своје саставе уколико се потруде.

Стављено им је до знања да могу да изграде леп однос са наставницима, да исказују своје мишљење преко Ђачког парламента и да буду сигурни да имају могућност да остваре значајне резултате из области које их занимају, као и многи ученици до сада.

Остоја Јањић, VIII-4

Сваштаоница

Танка линија између забаве и науке

„Сваштаоница“ у нашој школи успешно ради већ другу годину. Намењена је предшколцима нашег града и има за циљ да их на интересантан, креативан и маштовит начин упозна са школом и школским предметима. Одржава се сваке среде у два термина, у просторијама наше школе, а понекад и у просторијама Центра за културу и уметност. То је место где предшколци уз помоћ старијих другара наше школе и уз вођство наших наставника и учитеља могу да експериментишу, упознају се са основама наука и виде да школа није „баук“. Уз забавне игре, цртаће, огледе, учили су и забављали се у исто време. Кроз веома креативне и маштовите активности наши наставници се труде да представе своје предмете, заинтересују и увуку малишане у чудесне светове знања. Често су то теме везане за географију, физику, информатику, математику, уметност, али и остале предмете.

Новинарска секција је присуствовала неким од радионица, теме су биле магнетизам, електрицитет, а жеља нам је била да од малишана лично чујемо утиске. Сазнали смо да се сви одлично забављају и срећни су што упознају нове другаре. Било нам је симпатично што о наставницима говоре као о блиским познаницима и знају их све по имену. Неки су нам узбуђено препричавали шта смо све пропустили у претходним радионицама. О свему најбоље сведочи то што нису имали пуно стрпљења за разговор са нама, очи су им стално биле упрте у другаре из страха да нешто не пропусте.

У име школе и новинарске секције позивамо вас да посетите „Сваштаоницу“ и упознате се са њеним садржајем, сигурно ћете уживати.

Хероина, именица женског рода

Министарство одбране РС објавило је конкурс на тему „Наш војник, наш херој“. На конкурс су учествовали и ученици наше школе од 1. до 4. разреда. Ученица 2. разреда Ивона Китић је са учитељицом Наташом Богдановић направила видео на задату тему и освојила 1. награду која им је уручена у Великој ратној сали Старог Генералштаба у Београду. Саставни део награде је и седмодневни боравак у војном хотелу на Тари.

Иако именица војник нема женски род, за војнике је важно да поседују снагу, интелигенцију и част, а то су све именице женског рода. И као што наша другарица Ивона каже: „Жене у војсци су хероине прошлог, садашњег и будућег времена“. И хероина је именица женског рода.

Филм можете погледати на линку: <https://www.youtube.com/watch?v=B3RY7LDq7Zo>

Пекарски дани

Биотехнолошка школа „Шуматовац“ сваке године организује манифестацију „Пекарски дани“, на којој ми редовно учествујемо. И ове године на литерарном и ликовном конкурс на наши ученици освојили су много награда, а посебно смо поносни на изглед нашег штанда.

Стари другари - ОШ „Смех и суза“

Поводом Међународног дана особа са инвалидитетом (3. децембар), ученици чланови Ученичког парламента посетили су Основну школу „Смех и суза“ у пратњи в.д. директора Александра Ранђеловића, педагога Александре Стојановић и наставнице Милице Јовановић. Лена Стефановић је прочитала своју песму „Да се ја питам“, а заједно су направили новогодишње честитке које сада красе и зидове наше школе. Да би дружење било слађе, за наше другаре припремили смо и новогодишње пакетиће.

О свим активностима и достигнућима ученика наше школе редовно нас, од прошле године, обавештавају чланови новинарске секције, уз помоћ наставнице Лидије Станковић, а у сарадњи са локалном телевизијом „ТВ Алексинац“.

У улози водитељки одлично су се показале Магдалена Вељковић, Љубица Стојановић и Дара Лукић. На самом почетку информативне емисије „Оличан (5)“, након срдечног поздрава, увек нас позитивно изненаде најновијим недељним достигнућима и дешавањима у нашој школи. Све ученике обрадовала је могућност да у мноштву „одраслих“ вести и емисија, добију програм који се бави само њима и пружа лепшу слику нашег града.

Од водитељки сазнајемо да је на почетку било треме и узбуђења, али и да је посебно искуство снимати у правом телевизијском студију. Поред тога, треба прикупити вести и фотографије у заказаном року, али и бринути о правилном и јасном изговору.

Емисије су доступне на програму „ТВ Алексинац“, фејсбук страници наше школе и на јутјубу.

Захваљујемо се „ТВ Алексинцу“ на сарадњи!

Остоја Јањић VIII-4

Напиши ми писмо

На Светски дан поште ученици 3. разреда посетили су са својим учитељицама ову установу. Познато је да млађе генерације немају навику писања писама, потиснуле су их кратке поруке преко друштвених мрежа. Осећања и размишљања замениле су скраћенице и емотикони.

Ученици су сада имали прилику да осете разлику између ова два начина комуникације. На претходним часовима научили су како се пише и адресира писмо, обновили правописна правила, а потом добили задатак да напишу писмо једном другу или другарици из одељења. На шалтерима поште срдечно су били дочекани, а на поклон су добили писма и маркице. Уследила је радост ишчекивања писма, њима до тада непозната.

Препоручујем вам да и сами обрадујете неког драгог једним писмом, биће пријатно изненађен, верујте.

Ево и неких препорука:

- Ваш рукопис говори о томе колико поштујете особу којој пишете. Потрудите се да буде уредан и читак.
- Писмо је огледало ваших осећања и размишљања, потрудите се да буду јасна.
- Ни ви сами не бисте волели да добијете кратко писмо, испуњено фразама, зато будите искрени, срдчни и нека писмо буде садржајно.

Свет игре и забаве

Поводом Међународног дана детета учествовали смо у заједничкој радионици са ученицима ОШ „Вук Караџић“ у Житковцу, који су били дивни домаћини, а у госте су дошли и ученици ОШ „Стојан Живковић-Столе“ из Трњана.

Радионица је имала 5 станица: НТЦ квиз, Свет боја, Свет бројки и слова, Свет толеранције и Свет игре и забаве. Делегацију наше школе чинили су ученици одељења III-4, њихова учитељица Наташа Богдановић и Александра Стојановић, педагог. Било је забавно, поучно, и требало би да се понови.

Захваљујемо се домаћинима на гостопримству и дружењу.

Пишу Мина Радојевић
и Катарина Влајић, VI-3

Фестивал првоизведених представа (ПИП)

Једанаести Фестивал првоизведених представа, који се одржао од 22. до 27. новембра у Алексинцу, ове године имао је одличну селекцију. И ранијих година посећеност је била велика, али ове године интересовање је било незапамћено. Селектор Небојша Брадић изабрао је одличне представе. Ове године публика је могла да погледа представе Битеф театра, Атељеа 212, позоришта из Зрењанина, Крагујевца, Шапца, Народног позоришта у Београду.

Награду за најбољу представу однела је представа „Успаванка за Алексију Рајчић“, док је публика гласала за представу „Шта ће бити са свима нама“. Пошто сам део Школице глуме у Градском позоришту „Театар 91“, са великим интересовањем пратим све представе и помажем као волонтер у организацији Фестивала. По мени, најбоља представа је „Било једном на Бријунима“. Кокан Младеновић сваке године изазива велику пажњу алексиначке публике која према њему, по мени с разлогом, гаји велике симпатије. Радња представе смештена је на Брионима и описује долазак Ричарда Бартонa и Елизабет Тејлор јер је у филму „Сутјеска“ Бартон глумио Тита. Игра глумаца била је одлична, уверљива, а ја сам много боље разумео то време о коме сам само слушао.

Вук Вујошевић, VIII-3

Позориште и у нашој кући

Поклон изненађење за ученике млађих разреда, на самом крају другог полугодишта, припремили су чланови драмске секције наше школе, са наставницом Лидијом Станковић. Извели су представу „Деда Мразове кочије“ и изазвали бурне реакције код публике. Похвалио бих глумце за одлично извођење, а било је и успешних импровизација када их узбуђење понесе. Деда Мраза и пакетиће, које су отеле пакосне вештице, спасили су другари захваљујући својој слози и љубави према књигама. Представа је за два дана изведена 3 пута, а у гостима су нам били и другари из Предшколске установе „Лане“, који су свима одржали лекцију о позоришном бонтону.

Како кажу чланови секције, у припреми је још једна представа која ће бити хуманитарног карактера, па ћемо и даље пратити њихов рад. Сада су актуелне припреме за Савиндан, нашу школску славу. Желимо им пуно успеха на даскама које живот значе.

Вук Вујошевић, VIII-3

„Матуранти“

Често се питам зашто већина нас када се добро ушушка, угнезди на јастуку и узме књигу, уместо да ужива у добрима исте, само заспи. Књига је, изгледа, најуспешнија успаванка.

Није на одмет поновити – књига је извор знања, чувар наше традиције, писмености, културе. А шта се све још крије међу страницама књиге? У њима су личности које су плод маште, али и биографије, анегдоте из живота стварних људи који су задужили и оплеменили нашу садашњост.

О свему овоме размишљала сам играјући у представи „Матуранти“ коју смо припремали у Школици глуме. У тексту ове представе је букет славних личности наше и светске баштине. Смејали смо се са Његошем, подсмевали се Ани Карењиној, Вук Карџић је побрао наше симпатије. Смешна је била и љубав Ромеа и Јулије, Коштана нас је натерала да играмо, а Госпођа министарка да се запитамо да ли је битан новац, или нешто друго. Представа је више пута извођена код нас, али и на гостовањима на дечијим фестивалима, а нису изостале ни награде за најбољу мушку и женску улогу.

Анђелија Јоцић, VII-3

Пожаревац након такмичења

Захваљујући многим такмичењима обишла сам прелепа места у Србији – Крагујевац, Ниш, Нови Сад, Београд. Град који је на мене оставио највећи утисак јесте Пожаревац. Тамо сам први пут била на државном такмичењу из физике. Иако нисам имала пуно времена за обилазак, знала сам да ће на мене оставити снажан утисак.

Прво смо обишли Народни музеј града који је основан у XIX веку. При уласку у двориште, угледала сам многе споменике из даље и ближе прошлости, а унутра се могу видети многе уникатне ствари из давних времена – римске позоришне маске, коштани предмети из Виминацијума, реконструкција станишта Лепенског вира и дечије играчке. Многи од предмета су из римског доба, када сам их угледала присетила сам се петог разреда и лекција о томе.

Недалеко одатле налази се Легат Миодрага Марковића. Он представља изложбу слика српских уметника из периода 20. века. Колекција је сачињена од 46 различитих уметничких дела. Поред тога, налазе се многе књиге, писма и фотографије.

Након тога, отишли смо до куће Милене Павловић Барили. Њена некадашња кућа данас представља галерију њених прелепих слика. Њене слике данас се израђују у облику копија и продају. Ја им нисам могла одолети, па сам купила неколико примерака. Ја верујем да преко слика можеш упознати уметника.

Док сам шетала улицама, Пожаревац ми се све више допадао. Чини ми се да има неку посебну енергију која врло лако може орасположити људе. Улице су пуне деце која се играју, има доста зеленила, цвећа.. Тај приказ је заиста невероватан. Имала сам утисак као да могу шетати сатима.

Преостало нам је мало времена до изласка резултата. Отишли смо до школе, а ја сам нестрпљиво стајала испред огласне табле. Никада раније нисам осетила толику срећу као када сам угледала ранг-листу. Можда је баш због тога Пожаревац оставио дубок траг у мени. Нисам ни ја сигурна зашто је то тако, али сваког наредног пута када сам само прошла кроз тај град, осетила сам исту срећу као и приликом првог сусрета са њим.

Лена Стефановић, VII-4

Упознај(мо) Србију

На предлог наше учитељице, Наташе Богдановић, прикључиле смо се пројекту Упознај Србију. Завршница овог пројекта било је дружење с децом из разних градова, а домаћини су били ОШ „Стеван Јаковиљевић“ у Параћину.

Тамо су нас лепо угостили, показали нам школу и припремили приредбу за добродошлицу. Након тога обишли смо Петрушку област, село Забрегу, где смо се дружили са песникињом Биљаном Станисављевић. Када смо се вратиле у школу, тамо су нас преузеле породице код којих ћемо бити смештени. Упознале смо нову другарицу, Дару, код које смо преноћиле. Код ње нам је било дивно, цртале смо, играле се, а њена мама нас је водила у куглану. За нас је то било ново и веома узбудљиво искуство.

Када нас је Дарина мама пробудила, отишле смо поново у школу одакле смо кренули у обилазак излетишта Грза, Манастира Света Петка у Извору и Спомен куће Бранка Крсмановића. Свртили смо и у школу у Доњој Мутници. После ручка забављали смо се учествујући у креативној радионици.

Путовање је било лепо смишљено и организовано, а најбоље од свега је што смо стекле нова познанства и лепа искуства. Надамо се да смо добро представљале наш град Алексинац.

Дуња Дејановић и Анђелија Димов, III-3

Свет око нас – најбољи је час

Сваког пролећа лепо време отежава ђацима учење које подразумева седење у соби док кроз прозор допиру примамљиви мириси и звуци. Зато се учитељице труде да реше овај проблем тако што ће спојити лепо и корисно. На заједничким излетима, након игара у природи, такмичења на полигону, ужине на трави, лакше се поднесе учење и писање домаћих задатака. Свуда око њих су лекције из Света око нас, приче о екологији и одрживом развоју. Пођу и родитељи који помажу да се поставе хранилице за птице. Излетиште Јаз поред Моравице жељно очекује све суграђане који уживају у природи.

Коначно и ја на планинарењу

Сећам се да сам још као мала сањарила о планинарењу јер је моја старија сестра увек са великом радошћу препричавала догађаје са таквих акција. У њеној причи било је увек занимљивих ситуација, особа, прича. Дивила сам се фотографијама које је показивала, и прижељкивала да и ја некада будем део тих слика. Наравно, било је ту и оних реченица о исцрпљујућим стазама, али то није умањивало моју жељу.

Мојој радости није било краја када нас је разредна обавестила да се можемо пријавити за излет којим се обележава Дан пешачења. У организацији ПСД „Брђанка“, 23. септембра 2023. године, са мојим другарицама Теодором, Хеленом и Мињом, кренула сам на пешачење до Шуматовца. Јесте да то није било планинарење о коме сам сањала, али за мене је и то било довољно. Стаза је била дугачка 10 километара и прелазили смо је нас четрдесетак уз причу, шале, трчкарање и гуркање. Природа нас је стално изненађивала сликама невероватних боја. За изглед многих крошњи потрудиле су се све нијансе зелене, љубичасте, жуте... Позно лето се изгледа заиграло са бојама и сликама и природи дало невероватне одевне комаде. Било је вруће и напорно. Сунце се није предавало још увек, иако је јесен баш у току излета засела на свој златни краљевски трон. Жедне, исцрпљене и уморне од ходања кроз шуму, најзад смо стигле до великог крста где смо се одмарали на ћебету маховине. Церекање, задиркивање, смех и испијање последњих резерви воде обележило је ову паузу.

Моја разредна, наставница Силвија, подсетила нас је да је баш тог дана равнодневица и да је јесен почела. Након шест сати пешачења стигли смо до Руског споменика где је и био крај стазе, али и послужење за исцрпљене пешаке. Сећам се да је била и изложба фотографија са претходних планинарења, али пошто је друштво било забавно, препустила сам се причи и другарицама смејући се и лудо забављајући.

Када сам стигла кући, почела сам, као и моја сестра некада, велику причу о овом излету поткрепљујући је огреботинама. Она се, наравно, подсмевала говорећи да то није ни прићи планинарењима на која је она ишла. Можда је она у праву, али је за мене и овај први пешачки излет био фасцинантан – јер је за мене сваки сусрет са новим људима и местима нешто посебно, поготову ако си у друштву са људима које волиш.

Лена Лукић, VI-2

МАЛИ ЉУДИ ВЕЛИКОГ СРЦА

Хуманитарни базар

И ове године, трећи пут заредом, у нашој школи крајем маја организован је Хуманитарни базар. Сви који имају вредне руке и добро срце, а било је ту и ученика и наставника, и учитеља и родитеља, прикључили су се акцији. Било је ту колача, сланих пецива, разних ученичких рукотворина, цвећа, играчака. Шаренило и веселе привукли су многе родитеље и суграђане, а ученици који су продавали производе били су попут трговаца на вашару. Прикупљена средства, 113 850 динара, намењена су лечењу наших малих суграђана. Желимо им здраво и весело детињство!

Хероји

Свет је, као што кажу, неком мајка, а неком маћеха. Ко ме се како заломило, не може се оцинити на први поглед.

Дечак Пепо Крста, из песме Милована Данојлића, има оба родитеља, за разлику од неке деце. Али, сву снагу коју му даје љубав немоћне мајке, којом га она храни и подиже, као да испија отац алкохоличар. Он га непрестано малтретира.

Несрећан је и Чеховљев Вања, и без родитеља и без пара. Можда би се Пепо мењао с Вањком, желео живот без једног родитеља, а можда обојица не знају да и у таквом животу мора да има нешто лепо.

Најбољи фудбалери данашњице имали су јако тешко и сиромашно детињство, расли су без једног родитеља, али су напорно радили да избаве своју породицу. Зар није у томе лепота и смисао живота и света?!

Има у свету и размажене деце, са пуно пара, а са мало родитељске пажње. Личе на Малчику. Бахате се, омаловажавају другу децу, не виде колико је њихов свет празан, сиромашан, ограничен.

Неком мајка, а неком маћеха, расподела, која не мора бити по заслуги, то је само у бајкама. Али, ако те то ојача, да ти снагу и енергију да се бориш и успеш, открићеш лепоту света на оној другој обали реке. Препливај, превези се, прерони, али мораш да покушаш да је нађеш.

Вељко Стојиљковић, VII-4

Распевана просвета

Познато је да су наставници увек давали добар пример ученицима својим понашањем и својим знањем. Ипак, овог пута пријатно су нас изненадили када су нас, помало стидљиво, позвали на наступ хора који су сами основали.

Хор под називом „Распевана просвета“ чине наставници из школа широм наше општине. Певају из чисте љубави и ентузијазма, а сваки њихов концерт је хуманитарног карактера. До сада су имали већ неколико самосталних концерата и могу вам рећи да је енергија на њима одлична. Певају поп и рок песме, а њихова радост и уживање на сцени су заразни.

Деца за децу

Чланови Ђачког парламента дошли су на идеју да прикупе помоћ онима којима је најпотребнија. Овог пута пакете су добили најмлађи корисници Народне кухиње у Алексинцу. Крајем децембра делегација наше школе посетила је Црвени крст како би предали пакете одеће и обуће за најмлађе. Из Црвеног крста су веома захвални и дирнути овим гестом. Такође, објашњавају да је велики број корисника Народне кухиње, а додају и то да међу њима има чак 41 дете.

Новогодишња „Грамер“ чаролија

У суботу, 9. децембра, наша школа је учествовала у хуманитарном базару који је организовала компанија „Грамер“. Сакупљао се новац за болесну децу у општини Алексинац. Базар је одржан у Дому културе, а ученици наше школе понудили су на свом штанду играчке, накит, књиге, новогодишње рукотворине, али и разне посластице и лимунаду. За неколико тезги било је млађих ученика и представника Ђачког парламента. Драго нам је да се одазвало много суграђана и да је сакупљена солидна сума за помоћ малишанима.

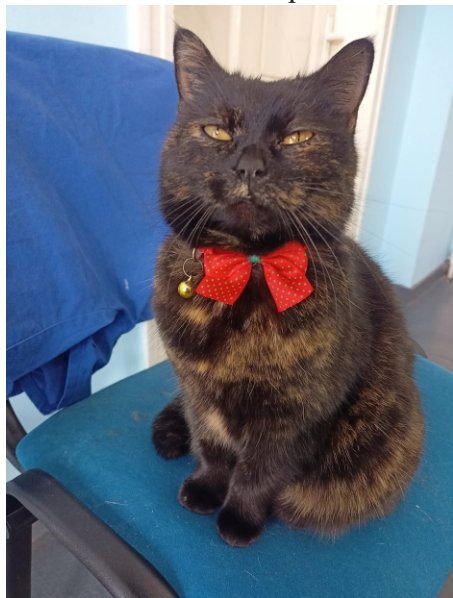
Пишу Катарина Влајић, VI-3
и Дариа Тошић, VII-5

За љубитеље љубимаца

Питали смо ветеринара Марка Здравковића из ординације „Др Бели вет“ да нам разреши најчешће дечије дилеме о кућним љубимцима. Са њим је био и његов стални консултант, мачка Нора.

- Које су животиње ваши најчешћи посетиоци?

Најчешће су то пси, а у мањем броју мачке. Али не зато што су пси нежнијег здравља, а мачке отпорније. Напротив, мачке су подложније болестима, али, нажалост, у нашем народу честа је предрасуда да мачке не вреди лечити, лако су заменљиве, док су пси „вреднији“, те се њима посвећује више пажње. Много чешће власници доводе псе на вакцинацију, а маце знатно ређе, иако и за маце постоје редовне вакцине којима би се заштитиле од неких смртоносних болести.

- Какав је ваш утисак, да ли о љубимцима више брину деца или родитељи?

Рекао бих да доста деце данас има жељу да добије љубимца, али чини ми се често ради показивања, престижа, обично расног, врло ретко удомљавају луталице. А та жеља и воља код њих брзо прођу, те родитељи често преузимају бригу или љубимац бива напуштен или запуштен.

- Који су љубимци најосетљивији, најзахтевнији за чување?

Осетљивије су поједине врсте, на пример, персијска мачка, француски и енглески булдог, шар пеј, пси са кратком њушком генерално. Скренуо бих пажњу власницима, инфекције очију лакше се примећују код паса са белом длаком, али и они са тамнијом длаком једнако су подложни, само што власници то теже примете.

- Шта бисте препоручили за чување у стану?

То зависи од величине простора и од толерантности власника. Спремите се да ће свакако бити доста оштећеног намештаја и нереди. Препоручио бих пре маце и мање врсте паса, ако већ мора у стану.

- Које најчешће грешке правимо у чувању љубимаца, неззи, исхрани?

Најчешћа и најопсанија заблуда је „ако ја пијем ове лекове, могу да дам и љубимцу исте“. Никако животиње не треба лечити лековима које ми користимо. Други проблем је храна коју људи конзумирају. Животињама смета, а може бити и врло штетно за њих било шта што има појачиваче укуса, а тога има на претек у нашој исхрани, смета им и вегета, лук, зачини...

- Када родитељи не желе да дозволе деци да чувају љубимце, имате ли неки савет за нас, како да их убедимо? Може ли брига о љубимцу да буде корисна за децу, па и за целу породицу?

Не бих вам давао никакве савете у том случају, јер је на првом месту договор са родитељима и без њихове сагласности, не вреди. Али ако мене питате, главни аргумент за чување љубимца је то што су људи и животиње од свог постанка живели заједно и на обострану корист. Ми смо и имунитет на многе вирусе и бактерије стекли захваљујући животињама. А да не причам о томе да се уз љубимца учимо одговорности и бризи за друго биће, било оно човек или животиња. Љубимца бисте морали и да „васпитате“, тј. научите неким стварима које су битне за њега, како да се понаша у одређеним ситуацијама.

- Хвала Вам на корисним саветима и издвојеном времену.

Интервју водиле Мина Радојевић и
Катарина Влајић, VI-3

Мој Алекс

Једног зимског јутра у рупи испод терасе зачуло се цвиљење пса, моје мезимице Бети. Она има четири године и на свет је донела седам малих штенета. Гледајући их са одушевљењем, приметилa сам малог белог пса који се издвајао. Био је много мањи него остали. Док није напунио месец дана, хранила сам га млеком из флашице за бебе. Када је дошло време да их поклањамо јер нисмо имали места за толике псе, молила сам родитеље да оставе једно штене, малог белог пса који је добио име Алекс. Нико није желео тако ситног пса. Док је растао, правио је разне несташлуке због којих су моји родитељи претили да ће га дати некоме. Татина папуча му је била омиљена играчка. Изгризао је три пара папуча, а ја сам их бацала у оближњи контејнер и правила се да не знам где су. Често бих и устајала преко ноћи да проверим да није направио неки лом. Најчешће би копао мамино цвеће и ломио саксије. Ујутру сам устајала рано, пре свих, како бих сав тај лом покупила. Једном је ушао у кућу и повукао столњак са храном на под. Због тога сам сносила последице ја, јер нисам желела да га изгубим. Љубав према њему је била огромна.

Нарастао је толико да је постао већи од мајке. Тешко сам поднела што смо морали да га удомимо. Надам се да Алекс сада живи добро и да се навикао на свој нови дом.

Ивона Петровић, VI-2

„СТОП - СВИ НА СПОРТ“

Ученици трећег разреда, у пратњи учитељице Данице Павловић, 6. новембра 2023. год, сусрели су се и такмичили са ученицима различитих школа из Нишавског округа у веома интересантним активностима.

Манифестација је одржана у сарадњи са полицијом, жандармеријом и ватрогасцима. Такмичење се одржало у парку „Чаир“ у Нишу. Ученици су се такмичили у активностима попут мачевања, теквондоа, атлетике, слагалице, игре знања. С обзиром на то да су се први пут сусрели са појединим активностима, нису освојили прве награде, али су се одлично провели, упознали нове другаре и што је најважније, на делу доказали колико је битан тимски рад.

Спортски дан у Дечијој недељи ПРВО И ДРУГО МЕСТО ЗА НАШЕ ЕКИПЕ

У оквиру Дечије недеље одржано је Општинско првенство за ученике млађих разреда за школе из Алексинца. Девојчице су се такмичиле у игри између две ватре, а дечаки у малом фудбалу. Наши ученици су постигли одличне резултате: дечаки су освојили 1. место, а девојчице 2. место. Браво за наше спортисте, али и за другаре који су здушно навијали.

ЗЛАТО И СРЕБРО ЗА ОДБОЈКАШКЕ ЕКИПЕ

У Хали спортова у Алексинцу, у среду 8.3.2023, одржано је Општинско првенство у одбојци. Ученици наше школе остварили су одличне резултате, 1. место у категорији девојчица, 2. место у категорији дечака. Предметни наставник, Дарко Лукић.

ФУТСАЛ - ПОБЕДА НА ОКРУЖНОМ ДОМИНАЦИЈА НА МЕЋУОКРУЖНОМ

На Окружном такмичењу у фудзалу, одржаном 25.4.2023, у Нишу у ОШ „Душан Радовић“, репрезентација наше школе освојила је прво место. У финалу смо победили екипу ОШ „Чегар“ Ниш, резултатом 3:0. Том победом пласирали смо се на Регионално такмичење које се одржало у Зајечару 28.4.2023, где смо одмерили снаге са најбољим екипама из Крушевца, Прокупља и Зајечара. Голове за наш тим постигли су: Андреј Корлат, Виктор Велиновић и Војин Стојановић.

На Међуокружном такмичењу наша екипа је у полуфиналу победила првака Топличког региона резултатом 7:0. У финалној утакмици су, и поред одличне игре и потпуне доминације током већег дела утакмице, изгубили резултатом 0:1 од првака Тимочког региона. Ово је један од најбољих резултата у историји школског спорта у Алексинцу. Браво за ученике и предметног наставника Дарка Лукића.

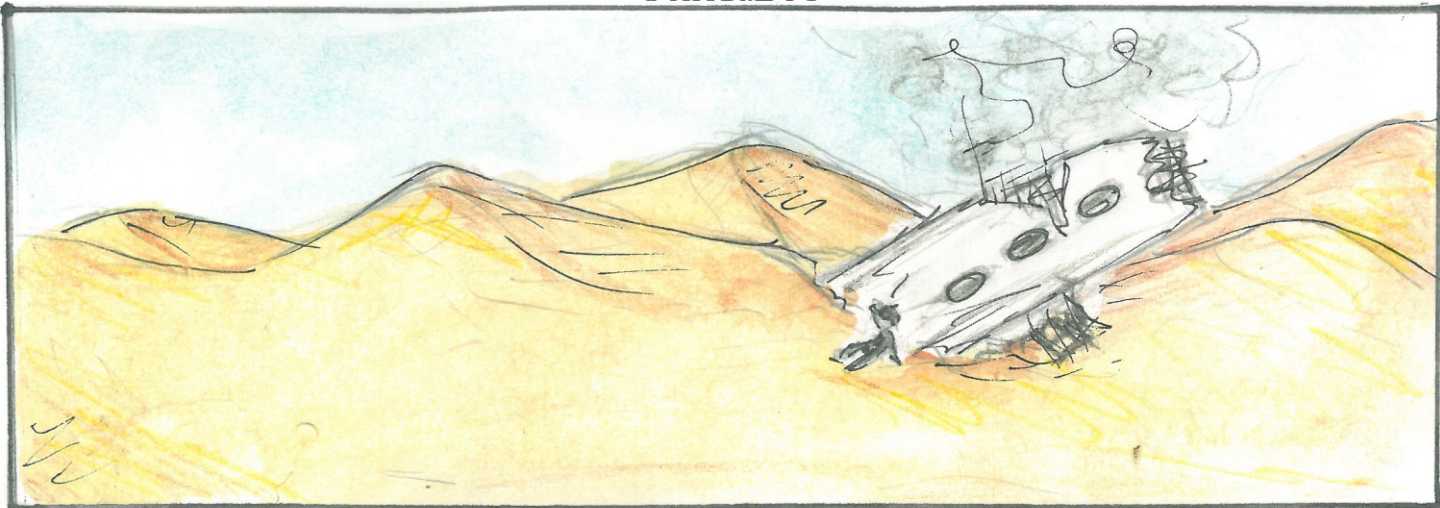

ЗЛАТНЕ РУКОМЕТАШИЦЕ

У завршници Општинског такмичења у рукомету, у узбудљивом финалу, наша женска екипа победила је резултатом 4:3. За најбољу играчицу турнира проглашена је наша ученица Дуња Стевановић (8.разред). Честитамо нашим рукометашицама и наставнику Дарку Лукићу.

Спортске стране припремила
Мина Радојевић, VI-3

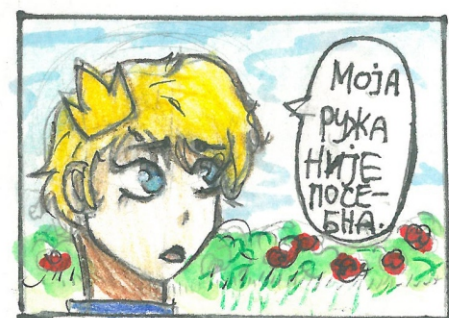
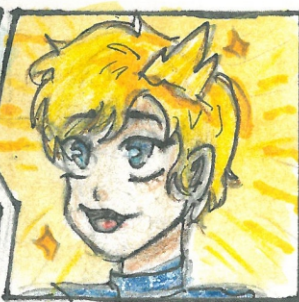

НЕКОЛИКО ДАНА КАСНИЈЕ

Мама Принцу

НАЦРТАЈ
МИ ОВЦУ!

КУЛТУРА

Дечији културни центар, са песником Слободаном Станишићем

ПОБЕДЕ - Лена Стефановић,
најнаграђиванија ученица у протеклој години

ПРИРОДА

Дан пешачења у сарадњи са ПСД „Брђанка“

ХУМАНОСТ

Новогодишњи хуманитарни базар у Дому културе

ЗДРАВЉЕ

Акција „Промени став, буди здрав“

САРАДЊА

Међународни дан детета, Квиз у ОШ „Вук Караџић“

ПРОСЛАВЕ

Школска слава Свети Сава, 2023.

СПОРТ

Дечија недеља